

SOCIALISTISK • INFORMATION

Kamp mod de gule

FAGFORRETNINGER

LÆS OGSÅ OM:

Grøn økonomi

Syrien og revolution

Sydafrika

Kampen i Vejle

Vejle har her i sommer været centrum for en række aktiviteter, blokader og demonstrationer. Ordet »Vejle« er ikke bare navnet på en dansk by. Ifølge ordbogen kan ordet »vejle« betyde: »vadested« eller »lavvandet område«. Næsten symbolsk: Står fagbevægelsen i et vadested? Hvordan får vi skabt aktivitet og fremgang, i disse tider hvor de borgerlige og de gule intensiverer deres angreb. Det er emnet for to artikler i dette nummer (side 3 og 6).

Et andet sted, hvor der er brug for at udvikle politiske svar, er på spørgsmålet om »grøn omstilling«. Det er det vigtige emne for en ny bog af Jørgen Steen Nielsen. Bogen anmeldes side 14. Er svaret på »systemkrisen« en »grøn kapitalisme«? Og kan krisen løses uden at rejse spørgsmålet om grundlæggende systemændringer?

Systemændringer eller revolution er på dagsorden i Mellemøsten. Assad-diktaturets voldsomme og voldelige fremfærd får mange til at stille spørgsmål til den revolutionære proces i Syrien, mens andre tøver med at støtte oprøret (side 30).

Mindre kendt er den voldelige virkelighed i Sydafrika, som nåede et højdepunkt med massakren på 36 minearbejdere (side 38). Dette overgreb på en gruppe arbejdere og deres rettigheder burde være kendt videnom. Der er grund til at se på den sydafrikanske ledelse og gøre status i anledning af ANC's 100 års jubilæum (side 34).

Der er også grund til status over venstrefløjen, denne gang tager vi fat på den tyske venstrefløj (side 39). Die Linke er ikke Enhedslisten. Men er der nogle fælles træk? Og hvordan tegner fremtiden? Måske kan vi lære noget af tyskernes erfaringer.

God læselyst!

Kvartalsmagasinet **SOCIALISTISK • INFORMATION** udgives af SAP (Socialistisk Arbejderparti) – Dansk sektion af Fjerde Internationale.

SOCIALISTISK • INFORMATION redigeres og layouts af et udvalg bestående af: Åge Skovrind (Ansv.), Svend Vestergaard Jensen,, Jørgen Holst, Janus Noack, Bjarke Friborg, Martin Mørch, Bodil Olsen, Rikke Winkler Nilsson, Silas Tjørk Bang.

Sign. artikler står for forfatternes egen regning. Henvendelse til redaktionen: si@sap-fi.dk

Et års abonnement på kvartalsmagasinet koster 200 kr. Bestil ved at skrive til si@sap-fi.dk eller via www.socialistiskinformation.dk

Socialistisk Information er også et netmagasin, se www.socialistiskinformation.dk. Her kan du også tilmelde dig netmagasinets nyhedsbrev, som udsendes hver 14. dag.

Print: Christensen Grafisk

ISSN 0108-1861

INDHOLD

VEJLEGÅRDEN:

Udfordringen fra den gule fag-forretning 3

ADVARSEL:

Fagbevægelsens ledere på dødskurs 6

UDLÆNDINGELOV:

Permanent ophold bliver nemmere 10

SUPERCYKELSTIEN:

På bilismens betingelser..... 12

OMSTILLING:

Fra systemkrise til grøn økonomi..... 14

KOMMENTAR:

De to hovedopgaver for
Enhedslisten i efteråret..... 20

DOKUMENT:

Rapport om den
internationale situation..... 23

Internationale Noter..... 28

ASSADS DIKTATUR:

Syrien og den revolutionære proces..... 30

SYDAFRIKA:

Et nyt ANC 34

SYDAFRIKA:

En brutal tragedie..... 38

TYSKLAND:

Hvilken vej for venstrefløjen..... 39

KINA:

Arbejderkampe angriber elitens magt..... 42

ANMELDELSE:

Algeriets venner 44

ANMELDELSE:

Ny Marx-biografi 45

ANMELDELSE:

Jagten på den historiske Lenin 46

INTERNATIONAL SOMMERLEJR 48

Udfordringen fra den gule fag-forretning

3F's blokade mod restaurant Vejlegården i Vejle har for alvor sat fokus på udfordringen fra de gule fagforeninger, som har tredoblet deres medlemstal gennem de seneste to årtier, mens LO-fagforeningerne har mistet medlemmer.

AF SVEND VESTERGAARD JENSEN

Fremgangen for de gule fagforeninger tog til under VK-regeringen, med Dansk Folkeparti som fast støtteparti. I forlængelse af regeringens »frihedspakke« for arbejdsmarkedet blev det i 2002 muligt at etablere tværfaglige a-kasser, det vil sige a-kasser uden tilknytning til et bestemt fagområde og et bestemt fagforbund. Kristelig A-kasse havde af historiske årsager haft en særlig undtagelse herfra siden 1950.

Men kontingentet til a-kasserne er ikke så forskellige og er ikke så politisk bestemt. Derfor er dette kun en lille del af forklaringen på fremgangen for de gule. Vigtigere er, hvad man betaler i kontingent til fagforeningen. De fleste lønarbejdere ser nemlig a-kasse og fagforening som en samlet størrelse og prisen på fagforeningskontingentet hos de gule er markant lavere. Det bliver man jævnligt mindet om i annonsekampagner fra de gule fagforeninger, som reklamerer med, hvor mange tusinde kroner man kan spare ved at skifte.

Prisforskellen blev endnu større, efter at VKO vedtog, at der fra 1. januar 2011 blev

3F's blokade mod Vejlegården er fuldt lovlig. I tilfælde af konflikter har fagbevægelsen mulighed for at strejke eller lave blokader. Arbejdsgiverne har derimod ret til at lockoute medarbejderne

» Fagforeningen har en faglig identitet, ligesom fagforeningens grundelement er arbejdspladsen og den faglige klub på arbejdspladsen«

indført et loft på skattefradraget på 3.000 kr. pr. år for fagligt kontingent.

Det er med andre ord prisen på fagforeningen, der er forklaringen. Dertil kommer et årti med »stemningen i samfundet« fra den mere kollektive bevidsthed til de individualistiske løsninger, »du er din egen lykkes smed«, tilkæmpede rettigheder og goder blev udfordret. De gule kan ikke lide kollektive overenskomster, konflikt- og strejkeretten, arbejdsret og dansk flexicurity – det som fagforeningerne ellers står for, indgår i og som de kan. De gule vil heller ikke blande sig i politiske krav og kampe, som for øjeblikket må siges at være temmelig centrale. Man skal efter de gules mening ikke blande sig i fordelingen af samfundets værdier. Man skal se stort på uligheder på arbejdsmarkedet, ligesom man ikke skal støtte arbejderpartier ved de parlamentariske valg.

Hvem er de gule?

Når gule fagforeninger omtales, tænkes der først og fremmest på Kristelig Fagforening, Krifa, som er den ældste og største. Men andre er kommet til såsom ASE, Det Faglige Hus, Frie Funktionærer og Danmarks Frie Fagforening. Den kristelige fagbevægelse er den største med landets tredjestørste a-kasse og fjerdestørste fagforbund – efter HK, 3F og FOA. Krifa har over 130.000 »kunder«.

Krifa blev skabt under storkonflikten i 1899 op til septemberforliget. Den opstod ud af de skruebrækkere, der blev sat ind for at udføre konfliktramte arbejde og havde et kristent udgangspunkt. Den var også en protest mod den stigende tilslutning til fagforeningerne og til socialistisk politik. Og den havde Indre Mission som sin base.

Denne linje har siden næsten været intakt. Som formanden Søren Fibiger Olsen udtalte i et dagblad denne sommer: »...vi synes bare, det er uciviliseret at strejke og bruger derfor ikke selv strejkevåbnet.

Vores erfaring er, at de bedste resultater opnås med dialog og forhandling i stedet for strejke og klassekamp.«

Arbejdsgiverne og lønarbejderne arbejder tæt sammen hos de kristelige. Oprindelig var de i samme organisation, Kristeligt Dansk Fællesforbund. De mener, at der er fælles interesser og en hellig fred på arbejdsmarkedet og i den enkelte virksomhed. Det er målet med deres aktiviteter.

»Den danske model«

De gule fagforeninger er en trussel mod den højt besungne danske model for arbejdsmarkedet. Den danske model indebærer, at løn- og arbejdsforhold alt

Stegt flæsk og persillesovs serveret for Liberal Alliance og sponsoreret af Saxo Bank

overvejende bliver aftalt i forhandlinger mellem arbejdsgivere og fagbevægelse, og ikke er et lovgivnings-anliggende. Det ligger i modellen, at parterne på arbejdsmarkedet er organiserede, og at der kun er én aftale på ét fagområde. I tilfælde af konflikter, for eksempel hvis der ikke er lavet en aftale, kan fagbevægelsen iværksætte strejker eller lave blokader. Arbejdsgiverne har omvendt ret til at lockoute medarbejderne. Retslige tvister afgøres i Arbejdsretten.

Der er talrige eksempler på, at fagbevægelsen iværksætter blokader mod firmaer, som ikke er dækket af en overenskomst-

aftale (eller er dækket af en aftale med en gul fagforening). Det er fuldt lovligt, ligesom 3F's blokade mod Vejlegården er det. Det er et eksempel på, at arbejdsmarkedets parter ordner uoverensstemmelser uden statsmagtens politiske indblanding.

Venstre og Dansk Folkeparti bebuder nu, at de på baggrund af konflikten i Vejle vil stille lovforslag om forbud mod konflikt- og blokaderetten. Lovforslaget falder end ikke i god jord hos arbejdsgiverorganisationerne – med undtagelse af de kristelige arbejdsgivere. Arbejdsgiverne ser det som en trussel mod »den danske model«, der jo har garanteret en vis ro på arbejdsmarkedet.

Fag-forretning

En række fælles træk hos de gule fagforeninger adskiller sig markant fra de fagforeninger, der er organiseret under LO og FTF. De gule ønsker individuelle kontrakter. De ser heller ikke lønmodtagerne som et fællesskab med fælles interesser. De ønsker ikke konflikt- og strejkeret. Heller ikke arbejdsgivernes ret til at lockoute lønarbejderne. Deres model virker tom med undtagelse af tilbud om juridisk rådgivning og anden rådgivning.

Den gule model er en forretning, der drives i forklædning af fagforening. Den er ikke vokset frem af lønmodtagernes kamp for bedre løn- og bedre arbejdsforhold. Ansatte i disse fagforeninger er salgsdirektører, kundechefer, m.v. Indtægten kommer fra »kunderne«. De gule har ikke »medlemmer«, men kunder – en ren varebetegnelse.

I Krifas hovedbestyrelse er 6 ud af de 11 medlemmer direktører, chefer eller har andre lederstillinger. Den er topstyret med store privilegier til lederne. Der er intet medlemsdemokrati, ingen årlig generalforsamling, hvor utilfredshed kan ytres.

Politisk uafhængig?

Krifa støtter Venstres og Dansk Folkepartis forslag om forbud mod bloka-

» Den gule model er en forretning, der drives i forklædning af fagforening. Den er ikke vokset frem af lønmodtagernes kamp for bedre løn- og bedre arbejdsforhold«

der. De borgerlige partier kredser om Vejlegårdens måltider denne sommer med specialretten stegt flæsk og persillesovs. Liberal Alliance valgte at holde sit sommergruppemøde på Vejlegården som symbol partiets »friheds«-kamp. Middagen sponseres af Saxo Bank til de inviterede 250 gæster. Mette Bock, som er medlem af Folketinget for Liberal Alliance og søster til Anders Samuelsen, sidder i bestyrelsen for Krifas kursuscenter.

Liberal Alliances kampagne for Vejlegårdens ejer og den nye overenskomst ser også ud til at være en kamp i den borgerlige lejr. Især fordi Venstre spiller et dobbeltspil. Dels støtter Venstre den danske model, som arbejdsgiverne også gør. Dels vil partiet gerne bekæmpe »de røde fagforeninger« og kæmper for dårlige og individuelle lønforhandlinger i »frihedens navn«.

Faglighed?

Der er intet fagligt tilhørsforhold hos de gule, hvor medlemmerne – kunderne – er forenet på kryds og tværs af forskellige fagområder. De traditionelle fagforeninger er samlet ud fra en faglighed, der styrker det pågældende fag og dets medlemmer. Fordelen her er, at fagforeningerne har et solidt kendskab til vilkårene for deres faggruppe, uddannelsesbaggrund, efteruddannelse og så videre, så de kan målrette arbejdet for deres medlemmer. De ansatte og tillidsfolkene er rekrutteret til fagforeningen gennem deres kendskab til området og vilkårene for medlemmerne indenfor det givne område. Fagforeningen har en faglig identitet, ligesom fagforeningens grundelement er arbejdspladsen og den faglige klub på arbejdspladsen.

Dårligere overenskomster

De (få) overenskomster, som Krifa har indgået med kristelige arbejdsgivere, er på en række felter dårligere end de normale overenskomster. De ringere

løn- og arbejdsforhold har ikke alene konsekvenser for de lønmodtagere, der umiddelbart rammes, men indholdet vil naturligvis have en effekt som løntrykkeri. Med indgåelse af overenskomsten på Vejlegården er strejkeretten sat ud af kraft. Overenskomsten tillader en 45 timers arbejdsuge frem for 37 timer, uden at der er tale om overarbejde. På 41 ud af 46 punkter er overenskomsten med Krifa dårligere end 3F's. De to aftalers indhold sat overfor hinanden afslører, at alle medarbejdere på Vejlegården med deres nye aftale med Krifa blot er sikret 110,50 kroner i timen. Under den gamle overenskomst med 3F var faglærte kokke og tjenere bedre stillet. Tjenere fik 139,50 kroner i timen og faglærte kokke 125 kroner. Som Krifa-formanden, Søren Fibiger Olesen indrømmede: »Vi må erkende, at

når 3F's og vores overenskomst bliver sat op overfor hinanden, så ser det ikke for godt ud«.

Hvad nu?

Blokaden mod Restaurant Vejlegården fortsætter og er en vigtig kamp i sig selv. Men den rejser samtidig vigtige diskussioner og har sat skub i aktiviteter, som kan vendes til fordel for fagforeningerne og den samlede fagbevægelse. De gules fremmarch er på mange måder en udfordring for fagbevægelsen – en udfordring om at skabe »bedre og billigere« fagforeninger over for de gules fag-forretning.

Lørdag den 4. august var der mobiliseret til en større demonstration foran restauranten i Vejle.

ADVARSEL:

Fagbevægelsens ledere på dødskurs

LO's største politiske magt i nyere tid har været i forbindelse med mobiliseringer og meningsdannelse i offentligheden, når de har forsvaret fælles goder og velfærd.

Et oprør fra neden er mere end nogensinde nødvendigt, hvis fagbevægelsen skal have en eksistensberettigelse.

Det bliver stadig sværere for de danske lønmodtagere at forstå, hvorfor man skal betale for at være med i en fagforening. De faglige ledere kan ikke levere resultater til medlemmerne og vil ikke lægge sig ud med deres socialdemokratiske venner i regeringen, når de gennemfører borgerlig politik.

I marts anbefalede fagtoppen medlemmerne at stemme ja til nye overenskomster for en halv million lønmodtagere, som vil betyde lønnedgang de næste år. Argumentet var de svære økonomiske krisetider – som imidlertid ikke har forhindret direktører og topchefer i det private erhvervsliv i at score kassen.

Derefter kom trepartsforhandlingerne, hvor LO-formand Harald Børsting først var parat til at sælge fridage for at

tilfredsstille regeringens mantra om, at arbejdsudbuddet skal øges. Kun et oprør fra tillidsfolk og aktive græsroddere fik fagtoppen til at forstå, at medlemmerne ikke ønsker at arbejde mere – især ikke i en tid, hvor masser af arbejdsløse forgæves leder efter et job.

Regeringen valgte at aflyse trepartsforhandlingerne, da Metal – som traditionelt tilhører den mest højredrejede del af fagbevægelsen – sagde fra overfor at sælge helligdagene. Der var altså ikke tale om en forhandling, men om et ultimativt krav fra regeringen om, at lønmodtagerne skal arbejde mere.

»Timing'en har været fuldstændig håbløs. Corydon og Børsting har siddet med en regnemaskine og besluttet, at forbundsformændene skulle betale med øget arbejdstid ved indgangen til forhand-

Nok er nok. En del af modstanden mod regeringens politik har handlet om førtids- og fleksjobreformen. Fra »folkemøde« på Rådhuspladsen i København den 4. juni

lingerne,« siger Flemming Ibsen, arbejdsmarkedsforsker fra Aalborg Universitet, der mener at »virkelighedsforbindelsen simpelthen er røget sig en tur.«

Lys forude

Meget kan siges om regeringens og fagbevægelsestoppens svigt i forbindelse med trepartsforhandlinger, skattereform mm.

Men alt dette har dog medført en bevægelse i fagbevægelsen, som kan tyde på lysere og bedre tider. To gange er der blevet afholdt stormøde for tillidsvalgte, først med initiativ i Kolding, herefter en opfølgning i København, og et landsdækkende stormøde er allerede på tale til efteråret.

I Kolding vedtog fagforeningsrepræsentanter fra hele landet den 1. juni en appel til forhandlerne fra LO, FTF og AC: »Stop udsalget og skab grøn vækst«. Desuden blev det besluttet at afholde et nyt møde den 15. juni i Nørrebrohallen i København.

Den 15. juni var der indkaldt landdækkende tillidsmandsmøde, som skulle være en advarsel til trepartsforhandlerne, men dagen før blev trepartsforhan-

dlingerne aflyst. Mødet blev i stedet et landsdækkende fagforeningsmøde med deltagelse af 70 faglige ledere, som vedtog en udtalelse til regeringen med overskriften »Det er lønmodtagerne, der har tabt under krisen«.

Mødet opfordrede til, at der iværksættes en kampagne for ændringer i dagpenge-systemet, så ingen uforskyldt mister ret til dagpenge og til at optjeningsperioden til dagpengeret nedsættes.

I Aarhus har lokale fagforeninger og elev/studentorganisationer også sat sig sammen, for at forberede evt. protester i efteråret, dette sker på baggrund af det gamle lokale »velfærdsinitiativ«, tilbage fra de store velfærdsmobiliseringer.

Dertil kommer så at hovedbestyrelserne i to store forbund og en række mindre har markeret en klar politisk linje overfor regeringen. Flere lokale klubber har været aktive for at forhindre øget arbejdstid mm. Sideløbende med dette har der kørt en selvstændig kampagne mod førtids- og fleksjobreformen, som også har skabt røre, og med sin faglige profil meget hurtigt kunne udvikles til centrum for en

større faglig modstand mod regeringens politik i efteråret.

Børstings prestigeprojekt

De forliste trepartsforhandlinger afspejler også en stigende utilfredshed med LO-formand Harald Børsting. LO er under kolossalt pres. Forbundene i LO er fusioneret på stribe og har skabt gigantforbund, som med hver deres præsident ikke føler behov for at bevare fællesskabet i LO. Dette kan ses gennem de sidste mange LO-kongresser, hvor »de 4 store« (HK, Metal, 3F, FOA) udnytter deres magt og langsomt udhuler LO's budget og slagkraft.

En logisk udvikling, når et forbund som 3F efterhånden sidder med en tredjedel af medlemmerne i LO, og derved i højere grad føler behov for at markere 3F frem for LO.

LO har ligeledes haft svært ved at finde sine ben at stå på gennem de sidste mange år under VK-regeringen. Man har taget en udvikling fra at være med ved bordet og øve politisk indflydelse, til i stedet at melde ud i offentligheden og markere sig selvstændigt politisk til den førte politik,

Medlemsflugten fortsætter og de gule vejrer morgenluft. Heldigvis er der – som her ved Vejlegården – også organiseret modstand.

men også her har de været overhalet inden om af de store fagforbund, som tilsvarende har arbejdet hårdt for at promovere sig selv i pressen og offentligheden.

Derfor var den nye regering Børstings mulighed for at påvise LO's eksistensberettigelse som forhandlingspartner – også i disse forhandlingsdelegationer var de 4 store forbund direkte med, mens de resterende 14 små faglige forbund med hver 500-40.000 medlemmer stod uden for fællesskabet.

Harald Børsting har derfor sat alt ind for at kunne hive en større reform hjem, som påviste LO's magt, både internt i fagbevægelsen, men i høj grad også eksternt overfor medlemmerne.

LO har med den nye regering, og med båndende mellem LO og Socialdemokratiet satset alt på at kunne øve politisk indflydelse, derfor ses de forliste trepartsforhandlinger som et massivt nederlag.

Toppen har dog endnu ikke anerkendt, at politisk magt eksisterer på mange planer, og at LO's største politiske magt i nyere tid har været i forbindelse med mobiliseringer og meningsdannelse i of-

fentligheden, når de har forsvaret fælles goder og velfærd.

» Harald Børsting har derfor sat alt ind for at kunne hive en større reform hjem, som påviste LO's magt, både internt i fagbevægelsen, men i høj grad også eksternt overfor medlemmerne«

Skattereformen

Kommentarerne fra de faglige ledere til skatteaftalen mellem regeringen og V og K har været temmelig forskellige. De afspejler gamle skillelinjer i fagbevægelsen og er samtidig udtryk for store indkomstforskelle i de forskellige fagforbund.

Når vælgerne strømmer til Enhedslisten skyldes det, at skatteaftalen er socialt uretfærdig. De fattigste betaler. Derfor er det forstemmende, at skatteaftalen om

at lade de arbejdsløse, de syge og førtidspensionisterne betale 3 milliarder til skattelettelser for folk i arbejde, ikke får mere kritik fra fagbevægelsen. For i alle fagforbund er der mange medlemmer på dagpenge, og de, der er i job i dag, kan være arbejdsløse i morgen.

Selvfølgelig er der tilfredshed hele vejen rundt med, at lønmodtagerne – i arbejde – får flere kroner i lommen. »88 ud af 100 3F'ere får lettet skatten, fordi regeringen har indgået aftale med V og K«, skriver Fagbladet, som udgives af 3F. »Og det bliver svært at finde en 3F'er, der skal betale topskat.«

Men i en forholdsvis kritisk kommentar siger forbundsformand Poul Erik Skov Christensen:

»Vi forventer, at regeringen meget snart kommer med helt konkrete forslag til, hvordan vilkårene for ledige bliver forbedret. Der er behov for, at genoptjeningskravet bliver lempet. Det står ikke mål med den nye dagpengeperiode. Det er ganske enkelt urimeligt.«

HK-formand Kim Simonsen er på samme linje. Han påpeger, at det nu er

» Hvis ikke fagbevægelsens ledere kæmper for sine medlemmers interesser, vil medlemsflugten fortsætte«

helt afgørende, at beskæftigelsesområdet kommer på den politiske dagsorden. »Vi skal have en aktiv og tidlig indsats ved ledighed, og HK vil presse regeringen på dagpengeperiodens længe. Der er ikke længe til de første af vores medlemmer falder ud – helt ud – af dagpengesystemet, og det skal regeringen håndtere.«

Dansk Metals formand Thorkild E. Jensen kalder det et »rødt forlig med enkelte blå mærker« – »en solid skattereform til gavn for den enkelte lønmodtager og for dansk økonomi«. Han fremhæver særligt hovedelementer i skatteaftalen som yderst positive:

»Vi har længe talt for, at topskattegrænsen hæves. For mange af Metals medlemmer betyder det, at de får mere ud af at gøre en ekstra indsats. Samtidig er det godt at beskæftigelsesfradraget hæves, da det målrettet gavner lav- og mellemindkomstgrupperne. Det er den helt rigtige vej at gå«.

Dog tilføjer han, at Dansk Metal havde »håbet på, at der kunne være fundet andre finansieringskilder, så vores medlemmer på dagpenge ikke måtte bidrage«.

Omvendt Robin Hood

Endnu en gang er det hos FOA og forbundsformand Dennis Kristensen, at man skal finde den kraftigste kritik. FOA har beregnet, at cirka fem procent af deres medlemmer tjener nok til at få enten lidt eller fuld gavn af, at topskattegrænsen forhøjes med kr. 57.900.

»Det er i bund og grund en trist skattereform. Skattelettelserne vandt frem for velfærden. Det er en omvendt Robin Hood, som regeringspartierne nu gennemfører med Venstre og Det konservative Folkeparti,« mener FOA's formand Dennis Kristensen.

FOA anerkender ét element i skattereformen – det højere beskæftigelsesfradrag, som gør det mere attraktivt at være i arbejde. »Det kommer alle lønmodtagere til gode,« siger Dennis Kristensen,

men samtidig tordner han mod den asociale balance:

»Skattereformen vil være dybt asocial i forhold til de nederste i vores samfund. Pensionisterne reddes nu af Venstre, men de syge, de ledige og kontanthjælpsmodtagerne vil stadig i det lange løb skulle betale prisen for skattelettelserne til os andre. Det kan vi grundlæggende ikke være bekendt. Og det bør aldrig være fagbevægelsens opgave at sige god for at tage fra de nederste, så de bedst stillede igen kan få nye topskattelettelser,« siger Dennis Kristensen.

Han peger også på, at præmissen for aftalen er en meget snæver vækstramme for den offentlige sektor: »Når pengene går til skattelettelser, så er de der altså ikke til velfærdsopgaverne.«

Regeringen valgte blå

Man skal længere ned i fagbevægelsens hierarki for at få en direkte kritik af, at regeringen ikke valgte en aftale med Enhedslisten.

»Regeringen valgte blå, selvom den havde muligheden for at indgå forlig med Enhedslisten, hvor de højeste indkomster ville komme til at betale regningen for skattelettelsen til lav- og mellemindkomstgruppen,« siger Anders Olesen, formand for Byggefagenes Samvirke i København og medlem af Fagligt Ansvars sekretariat.

»Det er en høst overraskende og uheldig politisk situation der er opstået efter regeringens aftale med Venstre og de Konservative. Man favoriserer de højtloønnede og giver fordele til mellem- og lavtlønnede. Men finansieringen klares ved at skære i arbejdsløshedsunderstøttelsen og førtidspensionen. De svageste kommer til at betale, det er det man kalder mangel på solidaritet,« siger han.

Skriften på væggen

Da Venstre overtog regeringsmagten i 2001, var der en udbredt selvransagelse i fagbevægelsen, og en voksende forståelse af, at fagbevægelsen under Nyrup-peri-

oden var faldet i søvn og havde forsømt en offensiv og kritisk diskussion om den samfundspolitiske udvikling.

Den misforståede solidaritet med en S-ledet regering er nu ved at gentage sig.

Hvis ikke fagbevægelsens ledere kæmper for sine medlemmers interesser, vil medlemsflugten fortsætte. De gule fagforeninger vil få flere medlemmer. Det er skæbnens ironi, at Kristelig Fagbevægelse og Det Faglige Hus med målrettet markedsføring kan profilere sig på, at LO-fagforeningerne går med på eller ikke kan forhindre forringelser af løn- og arbejdsforhold, herunder rettigheder for arbejdsløse.

»Vi vil udnytte situationen nu, hvor LO har været så tåbelig at bakke op om de forslag, der ikke har gang på jord«, sagde Johnny Nim, formand for Det Faglige Hus, forud for trepartsforhandlingerne.

Organisationerne under LO mistede fra 2011 til 2012 3,9 procent af deres medlemmer, viser nye tal fra Danmarks Statistik. De har nu 1,1 millioner medlemmer. Anderledes går det hos de gule fagforeninger. Her er medlemstallene steget med hele 14,5 procent fra 2011 til 2012. Især mange unge melder sig ind. Størst er Kristelig Fagbevægelse med over 130.000 medlemmer.

Et oprør fra neden er mere end nogensinde nødvendigt, hvis fagbevægelsen skal have en eksistensberettigelse. Det mest opmuntrende er, at vi i de seneste måneder heldigvis også har set en fornyet aktivitet og engagement blandt fagbevægelsens græsrodder, som har formået at råbe de faglige ledere op. En kampagne i efteråret for at forlænge dagpengeperiodens varighed vil være et godt sted at starte.

UDLÆNDINGELOV:

Permanent ophold bliver nemmere

AF ÅGE SKOVRIND

Den tidligere regerings pointsystemer favoriserede velfungerende og højtuddannede udlændinge

Fra 1. juli har tusinder af udlændinge med tidsbegrænset opholdstilladelse fået en chance for at bo permanent i Danmark. Det vil give »nye medborgere« mulighed for at leve i større tryghed og bane vejen for, at de senere kan søge dansk statsborgerskab.

Der var tale om et reelt og vigtigt fremskridt, da Folketinget i juni vedtog L 180 om ændring af udlændingeloven. Mange udlændinge, som i en årrække har boet, arbejdet eller studeret i Danmark – det vil sige i praksis er medborgere her i landet, kan i fremtiden søge om permanent opholdstilladelse i stedet for at søge om at forlænge den midlertidige opholdstilladelse (i lovsprog benævnt tidsbegrænset og tidsbegrænset opholdstilladelse).

I praksis er det som regel problemfrit at få en tidsbegrænset opholdstilladelse forlænget – bortset fra at det koster et par tusinde kroner. Men hvis forudsætningerne for opholdstilladelsen ikke længere er til stede, for eksempel ved skilsmisse fra en dansker, eller hvis forholdene i en flygtnings hjemland forbedres, ophæves opholdstilladelsen. Man lever altså i en konstant risiko for at miste retten til at

bo i Danmark. Dertil kommer risiko for udvisning. Permanent opholdstilladelse giver derfor en helt anden tryghed, og er desuden forudsætningen for, at man kan søge om dansk statsborgerskab.

Som med den netop vedtagne lov om familiesammenføring er der tale om, at regeringen nu fjerner de seneste og skrappeste stramninger, som blev indført under VKO-regimet. Men de nye regler betyder langt fra, at vi er tilbage til tiden før 2001, hvor man normalt kunne få permanent opholdstilladelse i Danmark efter at have boet i landet i tre år. Danmark vil også med de nye regler have væsentligt skrappe krav end i vores nabolande. I Norge er forudsætningen for permanent opholdstilladelse, at man har boet tre år i landet og har modtaget undervisning i norsk (eller samisk). I Sverige får man automatisk

Det er positivt at de nye regler
sides stiller uddannelse med arbejde

permanent opholdstilladelse efter fem års legalt ophold i landet.

Pointsystemet forsvinder

Lovforslaget indebærer først og fremmest afskaffelse af det nuværende pointsystem, som blev indført for to år siden under den tidligere regering. Det betød, at udlændinge skulle skaffe sig 100 points i kraft af dansk kundskaber, arbejds erfaring og »aktivt medborgerskab« – sidstnævnte for eksempel dokumenteret i den såkaldte Medborgerskabsprøve, som nu er afskaffet. For Dansk Folkeparti var formålet at sikre et system til fordel for velfungerende og højtuddannede udlændinge (læs: udlændinge med vestlig baggrund), men som gjorde det meget svært for folk med svag boglig baggrund (læs: udlændinge fra den tredje verden).

Såvel S, SF, Enhedslisten og R stemte dengang imod loven, men for første gang hed det nu fra de to førstnævnte: »At indføre et pointsystem for opnåelse af permanent opholdstilladelse er med S og SF's øjne som udgangspunkt en god idé.« Især mente de to partier, at uddannelse burde give points på lige fod med arbejde.

Muligvis var der tale om et ynkeligt forsøg på at vise vælgerne, at »oppositionen« skam også stiller skrappe krav til udlændinge, - som i virkeligheden ikke var alvorligt ment, eller også har S og SF bøjet sig for de Radikale (og Enhedslisten), da regeringsgrundlaget blev skrevet. I hvert fald forsvinder pointsystemet nu helt og aldeles. Regeringen foreslår i stedet, at permanent

opholdstilladelse kan tildeles, hvis man har boet lovligt i Danmark i mindst 5 år, at man som minimum har bestået Prøve i Dansk 1, og at man har været i ordinær beskæftigelse eller uddannelse i mindst 3 år inden for de seneste 5 år (både deltids- og fuldtidsbeskæftigelse medregnes). Dertil kommer forskellige andre krav om ikke at have modtaget offentlig hjælp, ikke have begået kriminalitet osv.

Et år mere

Overordnet set vil de nye regler gøre det meget nemmere at opfylde betingelserne i forhold til nu, men minimumsperioden for ophold er dog forlænget med et år – fra de nuværende 4 til 5 år. Det vil ifølge forslaget være nødvendigt for at opfylde de øvrige krav til integration – sprogkundskaber og arbejde eller uddannelse. Før pointsystemet blev vedtaget, gjaldt dog en minimumsperiode på 7 år.

Minimumskravet om bestået eksamen i Dansk 1 åbner mulighed for, at også folk med en svag uddannelsesmæssig baggrund har en chance, for eksempel folk der kommer til Danmark som analfabeter. Tidligere var kravet eksamen i Dansk 2 (som de fleste kan bestå efter 2-3 års undervisning, hvis man har en grundlæggende skolebaggrund fra sit hjemland).

Arbejde og uddannelse

Den største hindring for en permanent opholdstilladelse vil utvivlsomt være kravet om 3 års arbejde eller uddannelse inden for de seneste 5 år.

Det er et fremskridt, at uddannelse sides stiller med arbejde. Men definitionen af uddannelse indebærer en forskelsbehandling, som betyder, at personer med svag skolebaggrund må slide hårdere og længere for at nå til en egentlig erhvervsuddannelse. Det ville have været rimeligt at medregne en indsats for at forbedre dansk kundskaber.

Dertil kommer arbejdskravet, som i den nuværende økonomiske krisetid vil fungere som en effektiv bremseklo for rigtig mange udlændinge. Særligt udlændinge, som taler og/eller skriver dårligt dansk, har svært ved at finde arbejde, som konjunkturerne er i dag. Ofte vil de være de første, der får en fyreseddel.

Et alternativt krav kunne være, at man står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Undtagelser

Der gælder en række undtagelser for flygtninge og for udsatte personer. Men dispensationsbestemmelserne er i det nye lovforslag så snævre, at det udelukker meget sårbare mennesker.

Forslaget ville række en hånd ud til disse mennesker, hvis det giver mulighed for dispensation, så kravet om arbejde eller uddannelse bortfalder eller nedsættes. Dette var delvist gældende, før den nuværende lov blev vedtaget i 2010.

Supercykelstien

På bilismens betingelser

AF EBBE RAND JØRGENSEN

I foråret åbnede »supercykelstien« Albertslund-København under stor presseståhej. Det er den første af 26 »supercykelstier«, som Region Hovedstaden og 18 kommuner i hovedstadsområdet vil etablere under parolen »super hurtigt fremme – super hurtigt hjemme«.

Ideen bag supercykelstierne er indlysende enkel og ligetil. Kan vi få nogle flere af pendlerne i hovedstadsområdet til at hoppe op på cyklerne, er det en win-win-situation. Det kan medvirke til at løse en hel masse alvorlige problemer på en gang: trængselsproblemer, forurening, CO₂-udslip, sundhedsproblemer. Og den økonomisk trængte offentlige transport kan få nye kunder i forbindelse med muligheden for at tage cyklen gratis med S-toget. Det sidste gør det attraktivt at tage cyklen til byen, selv med en dårlig vejrudsigt eller udsigten til muligt overarbejde og træthed efter en lang arbejdsdag.

Cykelmotorvejen

Derfor er det helt rigtigt set, at vi skal give cyklisterne nogle attraktive cykelveje gennem byen og fra omegnen og ind til byen. Der skal være få forhindringer, god asfalt,

få krydsende veje og stor sikkerhed. Alle de ting, som der faktisk loves på »supercykelstiernes« officielle hjemmeside. www.cykelsuperstier.dk. En »cykelmotorvej«, som Albertslundruten blev kaldt i lokalpressen.

Men en ting er smarte kampagner, noget andet er virkeligheden. Desværre ser det ud til, at kommunerne i deres begejstring er i gang med at »oversælge« idéen. Tag selv en tur på Albertslundruten og se hvordan det fungerer i praksis!

En sammenligning med situationen før »supercykelstien« viser nogle klare forbedringer, f.eks. etablering af nogle manglende stykker cykelsti, ny asfalt, en enkelt vejunderføring (tunnel) i Hvissinge og et stykke cykelsti i eget tracé gennem det centrale Frederiksberg.

Men det er så det hele. At der er opstillet cykelpumper og nogle jernstativer, man kan støtte sig til, mens man holder

”Cykelmotorvejen” afbrydes, af hensyn til højresvingende biler (eksempel 1)

for rødt, er det vist de færreste cyklister, der vil opfatte som væsentligt. En »cykelmotorvej« er i hvert fald en temmelig misvisende betegnelse.

Der er ikke engang cykelsti hele vejen. Den centrale del af supercykelstien er en smal vej gennem Vanløse med parkerede biler i begge vejsider. Vanløse byder også på et problematisk punkt, med hensyn til trafikssikkerhed. En stærk trafikeret vej (Grøndals Parkvej) skal passeres. Men der er absolut intet gjort for at lette passagen. Der er hverken trafiklys, helle, blå cykelfelt eller fodgængerovergang. Metoden til at passere på cykel er den klassiske: Man ser sig godt for til begge sider og kaster sig over, når der er et hul i bilkøerne. Her skal cyklisterne ikke spille tiden på at vente på grønt.

Er det hemmeligheden bag »den grønne bølge«, som både pressen og den officielle hjemmeside om supercykelstierne taler om?

Biler frem for cykler

Det burde klart kunne gøres bedre. Kommunerne har vel masser af dygtige vejingeniører. Så det er nok ikke, fordi de ikke ved, hvordan det skal gøres.

Baggrunden er tydeligvis en form for vanetænkning, der siger: cyklister skal holde tilbage og bilister skal frem.

Er det ikke bare en fordom fra en ivrig (bilhadende) cyklist? Nej, flere eksem-

pler fra den nye »supercykelsti« viser, at karakteristikken faktisk passer.

Første eksempel: Den nyanlagte cykelsti afbrydes et stykke før en sidevej, og cykler blandes med biler. Årsag: der skal være plads til en svingbane for højresvingende biler.

Andet eksempel: Nyanlagt cykelsti i eget tracé afbrydes af et helt system af jernbomme. Årsag: Stien skal passere en lokal vej ned til en rideskole. Kunne man ikke her for en gangs skyld prioritere cyklisterne over bilisterne.

Tredje eksempel: Ingen cykelsti. Årsag: Der skal være plads til parkerede biler i begge vejsider.

Fjerde eksempel: Stærkt trafikeret cykelsti krydser vej uden trafiklys. Årsag: bilerne skal ikke forsinkes af rødt lys.

Femte eksempel: Cykelruten svinger til højre i et kryds, men cykelstien er ikke ført igennem krydset. Årsag: Der er for lidt plads til, at bilerne kan svinge, hvis der også skal være en cykelsti rundt om svinget.

Konklusion: Supercykelstier en supergod idé, men hvis den grundlæggende præmis er: »altid på bilismens betingelser«, har man på forhånd ødelagt et godt koncept. Men kan altid nå at gøre det bedre efterhånden som de næste 25 supercykelstier skal tages i brug.

Hvem har været så venlig at åbne bommen? ”Motorvejen” er ellers spærret for direkte gennemkørsel. Der kører nemlig flere biler i timen på den lokale tværgående vej. (eksempel 2)

Hovsa, kommunen glemte vist helt at anlægge en cykelsti her i Vanløse mellem Rødovre og København. (eksempel 3)

Supercykelstien har skabt en helt ny færdselsregel. Der skal ikke ventes på grønt. Vent til der er en flok cyklister, der venter på at krydse kørebanen. Så kører I bare over i flok, det virker hver gang. Bilerne stopper pænt. Men pas på alligevel! (eksempel 4)

OMSTILLING:

Fra systemkrise til grøn økonomi

AF FINN KJELLER

Finanskrisen, energikrisen, fødevarerkrise, klimakrise... Den herskende økonomiske model har spillet fallit, og prisen bliver stadig højere. Jørgen Steen Nielsen forsøger med »Den store omstilling« at sætte en ny dagsorden.

Op til Rio+20-topmødet den 20.-22. juni 2012 taltes der vidt og bredt om »grøn økonomi«. Erkendelsen af den økologiske krise synes dog ikke at stikke særlig dybt blandt de regerende, som frem for alt er optaget af at føje nye »grønne« indtjeningsmuligheder til de traditionelle som middel til at redde kapitalen ud af den økonomiske krise.

Derfor kommer Jørgen Steen Nielsens bog som kaldet. »Den store omstilling« afmonterer effektivt myten om »grøn vækst« og sætter kritikken af hele den kriseramte kapitalistiske vækstmaskine og behovet for en ny form for økonomi på dagsordenen. Undervejs introducerer forfatteren glimrende til en række vigtige begreber i miljøkampen. Trods tankevækkende tilløb når bogen dog ikke langt i retning af et systemalternativ.

Systemkrise

Udgangspunktet er, at verden oplever »en overordnet systemkrise, hvor fire ondartede kriser er filtret ind i hinanden: finanskrisen, energikrisen, fødevarerkrise og klimakrise«.

»Den globale økonomi har nået en størrelse, hvor det globale og lokale miljø

På Rio+20-topmødet talte magthaverne om »grøn økonomi« som løsningen på miljø- og klimakrisen.

undergraves på bekostning af menneskers levevilkår og overlevelsesmuligheder. Og omvendt: Miljøforringelsen, klimaforandringerne og udtømningen af energi- og råstofreserverne undergraver selve evnen til økonomisk vækst.»

Derfor må den hidtidige økonomiske model erstattes af en økonomi, der er i balance med den lukkede biosfære, som den er del af og opererer inden for.

Den finansielle krise

Eurokrisen er således ikke blot et bump på den evige vækstvej, men »tværtimod et symptom på en fundamental systemkrise, der kommer til at martre verden i årtier og udfordrer til en grundlæggende omstilling«.

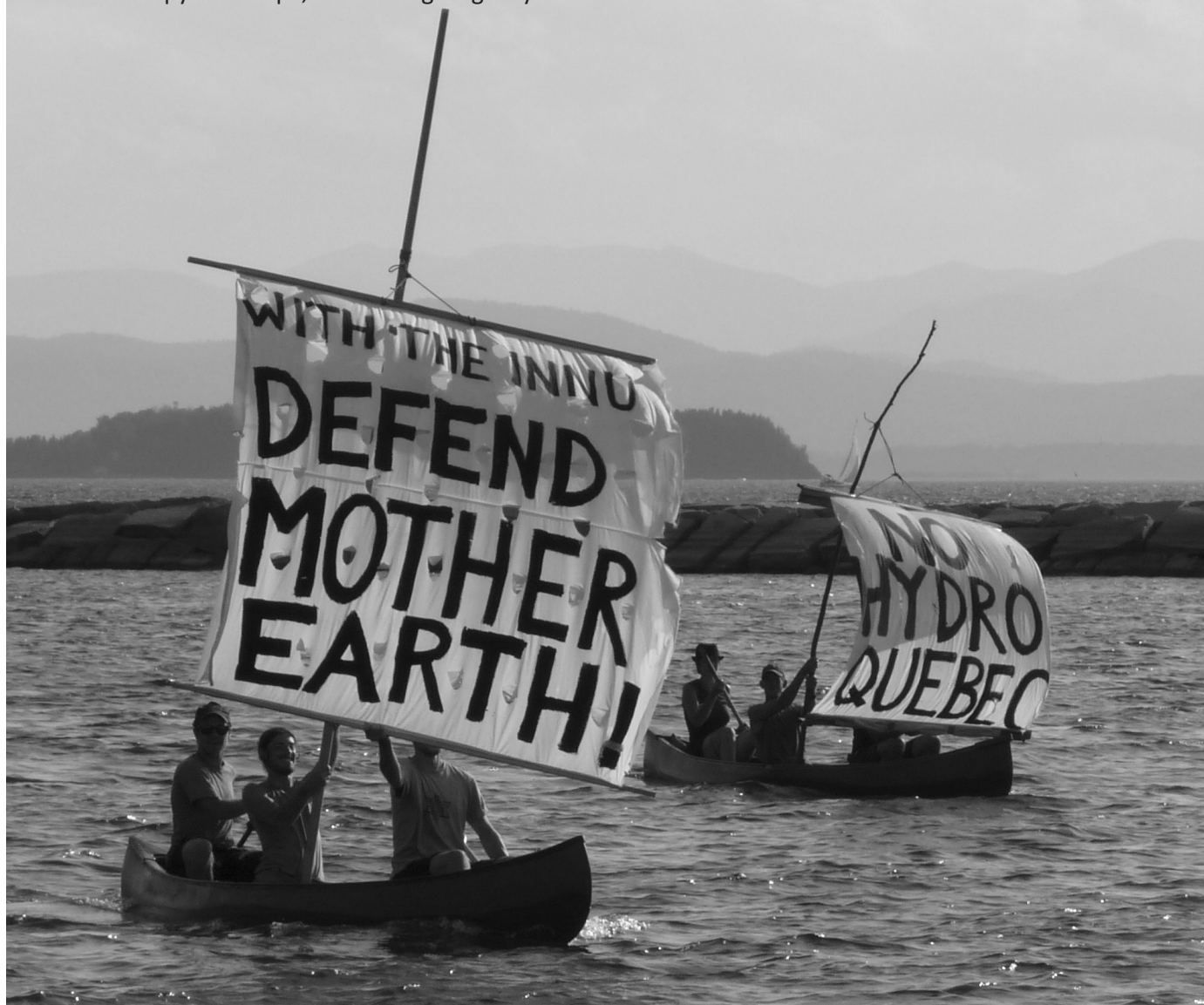
Det er et resultat af det nyliberalisti-

ske projekt, for »liberalismen løb løbsk, finanskapitalen gik egne veje dikteret af dens eneste drivkraft – at tjene penge – og markedsfundamentalismen er endt – med Soros' ord allerede i 1998 – som 'en større trussel mod det åbne samfund i dag end en hvilken som helst totalitær ideologi'.

Krisen afspejler, »at potentialet for vækst baseret på gammeldags materiel produktion og forbrug er på det nærmeste udtømt« – i modsætning til »vores individuelle appetit på vækst [...], ligesom de mekanismer i den kapitalistiske konkurrenceøkonomi, der presser virksomheder til at søge vækst, heller ikke er ophørt«.

Med faldende vækstrater i den materielt baserede økonomi i Vesten har kapitalen i stedet udnyttet liberaliseringen til at søge over i den luftige finanssektor,

» I realiteten er det milliarder af finansielle væddemål – et pyramidespil, som uundgåeligt bryder sammen«

Det erkendes efterhånden af mange, at jordens fysiske grænser er ved at være nået.

som har tilbudt stadig mere risikable og ugennemskuelige finansprodukter, f.eks. credit default swaps. I realiteten er det milliarder af finansielle væddemål – et pyramidespil, som uundgåeligt bryder sammen.

Den økologiske krise

Verdensøkonomien bruger ressourcer med en hastighed, som det vil kræve 1,2-1,5 jordkloder at understøtte på bæredygtig vis, har Global Footprint Network beregnet. Ligesom i den økonomiske husholdning er det en levevis baseret på gældsætning: »På at forbruge mere, end man har, og på at trække veksler på fremtiden – fordi man tærer på grundka-

pitalen.«

Ressourcerne bruges op, og økosystemerne undergraves – og dermed undergraves økonomien også. Planetære grænser er på vej til at blive overskredet – eller er det allerede, som tilfældet er med koncentrationen af drivhusgasser i atmosfæren.

Klimaudfordringen er den, der trænger sig allermost på, men også andre globale systemer og processer er truede, hvilket betyder, at der også her kan udløses »ikke-lineære, pludselige miljømæssige forandringer på kontinental eller planetær skala«. Det gør sig gældende i forhold til tab af biologisk mangfoldighed, udledning af kvælstof og fosfor, drikkevands-

ressourcer, forurening af havene, kemisk forurening m.m.

Samtidig er vi på vej mod knaphed på strategiske ressourcer: olie, fosfor, en række metaller og andre råstoffer.

Samlet set befinder vi os i en dyb økologisk krise: »I det 21. århundrede står vi over for mangel på kritiske ressourcer, ødelæggelse af økosystem-tjenester og erosion af planetens evne til at absorbere vore affaldsstoffer,« som det formuleres af en gruppe miljøforskere. »Denne situation er ny med sin hastighed, sin globale skala og sin trussel mod Jordens modstandsdygtighed.«

Vækst- og udviklingsmodellen har ramt klodens fysiske grænser.

Oliekrise

»Den oliebaserede vækstøkonomi er ude i et destabiliserende slutspil,« påpeger Jørgen Steen Nielsen.

Ifølge IEA er produktionen af råolie toppet og vil falde til et niveau, der i 2035 kun er to tredjedele af det forventede globale behov. Derfor satses der allerede benhårdt på såkaldt »ukonventionel olie« som tjæresand, olieskifer, olien i det sårbare Arktis samt på produktion af biobrændstoffer til erstatning for benzin og diesel.

»Tilsammen er det udtryk for, at opretholdelse af væksten fordrer stadig mere ødelæggende, risikobetonede og potentielt meget omkostningsfulde indgreb i miljøet. Man kan ikke få begge dele: vækst og miljø.«

Samtidig vil knapheden medføre »nye kriser, hvor tårnhøje oliepriser undergraver væksten«.

Fødevarerkrise

Beskrivelsen af fødevarerkrisen, som rammer verdens fattige, giver en glimrende illustration af, hvordan systemets kriser er filtret sammen.

Den globale fødevarerproduktion er i forvejen presset af befolkningstilvæksten og især væksten i forbruget af animalske produkter. For at følge med har man overbelastet vandressourcer og udpint jorden. Så er klimaforandringerne sat ind med tørke og ørkendannelse, ekstrem nedbør og oversvømmelser.

Oven i det presses priserne for alvor opad af:

- de stigende priser på olie, som indgår i alle led fra kunstgødning til distribution
- dyrkning af afgrøder til biobrændstof i stedet for den mere sparsomme olie
- den kriseramte finanssektor, som har givet sig til at spekulere i fødevarerkontrakter.

Myten om grøn vækst

Påstanden om, at væksten kan gøres grøn, og at »grønne« investeringer er vejen til øget vækst, fremføres hyppigt af regeringerne – i Danmark både VK og SRSF. Det er påstanden om, at vækst kan afkobles fra miljøbelastning. Jørgen Steen Nielsen piller effektivt påstanden fra hinanden.

»Hvad man kan opnå ved de teknologi-

Forsøgsanlæg for udvinding af olie fra olieskifer. Der satses nu benhårdt på kilder til såkaldt »ukonventionel olie«, efterhånden som den konventionelle olieproduktion toppes.

ske fix, er som regel kun relative afkoblinger. Dvs. at klimabelastningen, ressourceudtømmingen og miljøødelæggelsen kan bringes til at foregå i et langsommere tempo, end økonomien vokser. Kun undtagelsesvist kan der opnås en absolut afkobling, hvor økonomien vokser, mens miljøbelastning og ressourcepres faktisk falder.«

For eksempel er antallet af computere i hjemmene i Danmark fordoblet de sidste ti år. »Så selv om den enkelte computer er blevet mærkbart mere energieffektiv, så betyder det stigende antal kombineret med stigende benyttelsestid og stigende brug af computerne til spil, der ofte trækker meget strøm, at også computerparkens elforbrug er blevet fordoblet over de 10 år. Altså ingen afkobling overhovedet.«

Nye tal viser oven i købet, at CO₂-udledningen pr. BNP-enhed faktisk steg på globalt plan i 2011. Her har G20-økonomierne bevæget sig fra at rejse for langsomt i den rigtige retning til at rejse i den forkerte retning.

De hjemlige regerings påstand om, at Danmark har udvist voksende BNP uden vækst i energiforbrug og med fald i CO₂-udledningen er, som Jørgen Steen Nielsen påpeger, »en temmelig fri omgang med kendsgerningerne, for nu at sige det pænt«:

- Den store danske handelsflådes markante og hidtil voksende energiforbrug tælles ikke med, men dens værditilvækst tælles med i det danske BNP. (s. 95)
- Det danske forbrugs klimabelastning camoufleres, idet man ikke medregner de udledninger, der er knyttet til importen af varer fremstillet i udlandet. Lande som Danmark »hvidvasker« deres CO₂-udledning ved at overføre dele af den til andre lande i takt med industriproduktionens udflytning og vareimportens vækst.

Økonomer i krise

Efter finanssammenbruddet i 2008 er »ikke alene den internationale økonomi

Nye tal viser, at CO₂-udledningen pr. BNP-enhed faktisk steg på globalt plan i 2011. Forestillingen om såkaldt »afkobling« bygger på en myte.

hæret af dyb systemkrise. Også mainstream-økonome, der i stigende grad har optrådt som 'samfundets overvidenskab', er kriseramte. »Fordi man ikke så krisen komme. Og fordi man ikke har gode svar på, hvordan et system præget af tilbagevendende, stadig alvorligere og bredspektrede kriser skal forvaltes og stabiliseres.«

Men også blandt økonomer vokser kritikken af »det voksende svælg mellem den virkelige verden og den idealiserede modelverden, som moderne økonomisk videnskab har konstrueret«.

De gængse modeller bygger på en antagelse om det perfekte marked – en abstraktion, der lukker øjnene for en masse forhold i virkelighedens verden, herunder:

- at markederne, navnlig finansmarkederne, ikke er gennemsækelige
- at markedets aktører, f.eks. børs-dealerne, ikke handler rationelt
- at egennyttens, f.eks. spekulanternes grådighed, ikke virker til det fælles bedste
- og at der er grænser for Jordens bæreevne.

De kombinerede kriser har givet nye muligheder for minoriteten af økologiske økonomer, andre akademikere og ngo-

fora, som alle arbejder for omstilling til en stationær, »steady state«-økonomi.

»Der er en vis absurditet i besættelsen af at maksimere den langsigtede indkomstvækst i det uendelige på bekostning af andre risici og hensyn,« som Kenneth Rogoff, professor ved Harvard University siger i et af bogens mange citater.

Denne vækstbesættelse bliver yderligere absurd af, at store dele af befolkningen i vores del af verden ikke orker at forbruge mere. Undersøgelser viser også, at »det ikke er mængden af penge, du har, men den relative status, du nyder i dit samfund, der gør dig lykkelig«. Uligheden står i vejen for trivsel.

Det understøttes af, at »lande med stor ulighed har større problemer med social trivsel, psykisk velbefindende, sundhed, kriminalitet, adfærd i skolen samt tillid mellem mennesker end lande med højere grad af indkomstlighed«. Og »uligheden er blevet forværret på landniveau i store dele af verden«, også i Danmark.

For de fleste mennesker handler et bedre liv om andre forhold end økonomisk og materiel vækst, f.eks. sundhed, uddannelse, miljø, beskæftigelse og balance mellem arbejde og fritid. Men det støder ind i en af kapitalismens grundpiller: »Det, som

i det økonomiske system ikke kan tælles, tæller ikke.«

Alternativ økonomi

Bogen sætter klart fokus på behovet for at gøre op med den liberalistiske økonomiske ortodoksi. Men begrebet »systemkrise« forbliver tvetydigt: Handler det om nogle fejl i systemet, der skal fikses, for at det kan køre videre – eller er det systemet, der uundgåeligt fører til stadig mere fatale fejl?

Problemerne udspringer af nyliberalismen, som er »løbet løbsk«, »den økonomiske model« og »kapitalismen i sin nuværende form«. Selv om Jørgen Steen Nielsen i forbigående nævner »den i det kapitalistiske system iboende væksttvang«, advarer han imod at »tage afsæt i en diskussion for eller imod kapitalisme«.

Den »grønne økonomi« er for Jørgen Steen Nielsen en såkaldt steady state-økonomi, eller på dansk: en dynamisk ligevægtsøkonomi.

Ligevægtsøkonomien er – med henvisning til især Herman Daly – kendetegnet ved følgende:

- Dens størrelse er bæredygtig.
- Den sikrer en fair fordeling.
- Den sørger for effektiv fordeling af økonomiens ressourcer mellem konkurrerende formål.
- Den prioriterer livskvalitet ved at sætte sundhed, trivsel, tryghed i ansættelsen, fritid, stærke lokalsamfund og økonomisk stabilitet i centrum frem for økonomisk vækst.

I stedet for størst mulig omsætning vil ligevægtsøkonomien være fokuseret »på at opretholde en tilfredsstillende og bæredygtig størrelse på befolkningen og levestandarden med den mindst mulige 'vedligeholdelses-gennemstrømning' af energi og stof«.

I stedet for den nuværende »fiksering på at skabe vækst i omsætningen af ressourcer og penge« skal økonomien have »som primær ambition at bevare økonomiens størrelse på et optimalt niveau, dvs. et niveau, hvor naturkapitalen bevares intakt, samtidig med at menneskers trivsel tilgodeses – begge dele med så begrænset stofgennemstrømning som mulig«.

Det fremgår imidlertid ikke, hvordan en sådan økonomi skulle kunne virkeliggøres

uden afskaffelse af kapitalismen, som netop i sin kerne er styret af profitmotivet og konkurrencen mellem kapitaler om størst mulig omsætning og akkumulation.

Midler til omstilling

På samme måde præsenterer Jørgen Steen Nielsen et sæt af grønne omstillingstiltag, som peger i den rigtige retning, men uden at forholde sig til, hvad man stiller op, når tiltagene kolliderer med profitinteresser og konkurrencehensyn:

- Fastsæt grænserne for bæredygtige forbrug og udledning med kvoter for CO₂, sparsomme ressourcer m.m.

EU's CO₂-kvotesystem har spillet fallit, men det er kun et spørgsmål om, hvor højt loftet lægges, mener Jørgen Steen Nielsen og sammenligner med torskekvoter, som fungerer. Men til forskel fra fiskefangst er CO₂-udledninger noget, som skal bekæmpes og bringes i nul så hurtigt som overhovedet muligt. Derfor bliver utilstrækkelige kvoter, som kan handles på markedet, let værre end ingen kvoter. Og hvordan laver man en tilstrækkelig begrænsning uden at gribe ind med planlægning og sørge for alternative arbejdspladser, når de ramte virksomheder truer med fyring eller lukning?

- Gennemfør en økologisk skattereform med afgifter på CO₂ m.m.

Det er oplagt, at miljøomkostningerne skal indregnes, men det er ikke så let, hvis virksomhederne fortsat skal være private og konkurrencedygtige: Man vil have tendens til at vedtage utilstrækkelige afgifter, for ellers går de forurenende virksomheder jo ned.

Ifølge forslaget skal provenuet bruges til at nedsætte indkomstskatterne, »så det bedre kan betale sig at arbejde og at hyre menneskelig arbejdskraft«. Men det kræver vel, at forureningen fortsætter.

Det er i øvrigt slående, at en socialt retfærdig fordeling af afgifterne ikke nævnes.

- Begræns uligheden i indkomstfordelingen, f.eks. med maksimums- og minimumsindkomster og progressiv beskatning.

Det er en vigtig vinkel på vækstbegrænsning, men det er uklart, hvor meget uligheden skal begrænses, og hvordan det forenes med privat ejerskab af produktion, banker osv.

- Revidér måden, vi måler fremskridt

» Alligevel får man indtryk af en stærk tro på kapitalens evne til selv at reformere systemets funktionsmåde«

på, med bl.a. miljø- og trivselsmæssige indikatorer i stedet for BNP.

Det er prisværdigt, men idealistisk, hvis man tror, at nye indikatorer for fremskridt vil ændre økonomiens funktionsmåde eller den økonomiske politik. Der er materielle profit- og konkurrence-interesser bag brugen af BNP. F.eks. udtrykker et fald i BNP en lavere omsætning, som får virksomhederne til at reagere med fyringer osv.

- Reformér den finansielle sektor.

Det er et vigtigt kampområde, men kapitalismen var også vækstfikseret og kriselaget før 1980, og man kan i øvrigt ikke spole kapitalismen tilbage. Jørgen Steen Nielsen påpeger regeringernes villighed til at hjælpe finanssektoren i modsætning til uviljen, når det gælder at hjælpe klimaet og citerer George Monbiot: »Hvis man nogensinde har manglet beviser på, at vore regeringer opererer i elitens interesse frem for i hele klodens, så er de her.« Ja, det gælder om at afskaffe eliterne, som dikterer dagens politik. Men nøjes man med de forslag, der er oplistet i bogen, får eliterne lov til at bevare ejendomsretten til og kontrollen over størstedelen af de økonomiske ressourcer.

- Omdefinér forholdet mellem arbejde og fritid, med radikalt forkortet arbejdstid.

Ja, men arbejdsgiverne har deres grunde til at bekæmpe arbejdstidsforkortelse og slås for længere arbejdstid, færre fridage osv. – godt hjulpet af f.eks. SRSF-regeringen: De har behov for en reservearmé, der kan trykke løn- og arbejdsvilkår og for at minimere overhead per arbejdstime. Foruden at konkurrencen presser dem til at omsætte øget produktivitet i øget produktion og salg.

- Styrk »amatøro økonomien« med frivilligt arbejde i stedet for en del af de offentlige velfærdstjenester.

Her forudsættes en økonomi, der ikke vokser, og en stærkt nedsat arbejdstid.

- Regulér den internationale handel og fordelingen af produktionen, sådan at den lokale økonomi og selvforvaltningen styrkes.

Det fremgår ikke, hvordan det skal ske

uden samfundsovertagelse af de store koncerner og indgåelse af internationale aftaler om arbejdsdelingen.

- Skab nye typer virksomheder i tillæg til (eller i stedet for?) aktieselskaberne.

Her nævnes »kooperativer, fondsejede virksomheder og virksomheder engageret i lokalsamfundet«, men offentligt ejede virksomheder nævnes ikke. Man forholder sig heller ikke til, at fortsat markeds konkurrence vil have tendens til at tvinge virksomhederne til at fungere på samme måde som aktieselskaberne.

Luftkasteller

Jørgen Steen Nielsen ser en bredt favnende verdensomspændende stræben efter bæredygtig økonomi, herunder UNEP's rapport Towards a Green Economy. Det fremgår dog tydeligt, at denne rapport ikke taler om planetære grænser eller nulvækst, men snarere om »grøn vækst« som supplement til den konventionelle kapitalistiske vækst.

Jørgen Steen Nielsen minder om, at appeller om »den store omstilling« også blev fremført ved Rio-topmødet i 1992 og i Stockholm i 1972. Men han mener, at der er sket en modning og bevidstgørelse som følge af de kombinerede kriser og en læringsproces gennem 40 års miljøindsats.

Forfatteren advarer mod at opstille »luftkasteller«, for der vil være modgange. Omstillingen til en »grøn økonomi« vil nemlig bl.a. møde hård modstand fra:

- olieselskaberne og andre solnedgangsindustrier »med rod og selvforståelse i 'den sorte økonomi'«
- den finansielle sektor med dens gigantiske investeringer i den fossile energiindustri og deres fossile energireserver, som må og skal blive i undergrunden af hensyn til fremtidens liv på kloden.

Ikke desto mindre ser Jørgen Steen Nielsen ud til at forvente, at modstanden fra dele af kapitalen opvejes af tilslutning fra andre dele af kapitalen, som efterhånden har fået interesser i den fremvoksende grønne økonomi.

De grønne kapitalister

Håbet ligger frem for alt i »en række

Påstanden om, at Danmark har udvist voksende BNP uden vækst i energiforbrug og med fald i CO₂-udledningen, tager ikke højde for importen og landets andel af den internationale skibstrafik.

erhvervsledere med langsigtede visioner, grønne ambitioner og evne til at tænke ud over virksomhedens snævre horisont«. Jørgen Steen Nielsen gengiver begejstret forskellige selskabers grønne ambitioner og markedsføring. Dog er han ikke blind for, at »de samme ledere også har virksomhedens økonomiske bundlinje for øje«. »Deres grønne kamp er overordnet set også del af kampen for at redde selve den kapitalistiske vækstøkonomi, som de er indlejret i.«

Jørgen Steen Nielsen dvæler ikke nær så længe ved »det multinationale erhvervslivs grønne revolution«, som han gjorde i »En lille fortælling om overlevelse« (2008). Begejstringen viger snart for det nøgterne blik og tvivlen om, hvor langt de grønne ambitioner holder over for aktionærernes krav om udbytte.

Ved nærmere øjesyn har IKEA, Virgin og Walmart nemlig vist, at de tekniske effektiviseringer ikke kan beskytte klimaet og miljøet mod følgerne af væksten. F.eks. har IKEA opstillet ambitiøse mål om brug af vedvarende energi, men i 2010 var CO₂-udledningerne fra IKEA's bygninger steget 48 procent i forhold til 2007. Indsatsen for mindre energiforbrug og mere vedvarende energi har ikke kunnet følge med virksomhedens vækst i form af flere varehuse og nye fabrikker.

Alligevel får man indtryk af en stærk tro på kapitalens evne til selv at reformere systemets funktionsmåde. Erkendelsen af,

at det er nødvendigt med »et grundlæggende paradigmeskift« har ifølge Jørgen Steen Nielsen »lejet sig blandt amerikanske erhvervsledere«. Han citerer en række kapitalister, som har indset, at væksten ikke kan blive ved. Problemet er bare, at deres grønne intentioner marginaliseres af deres eget system.

Forandringskræfter

Tøjfirmaet Patagonia fremhæves som en virksomhed, hvis ejer satte miljøhensyn først, da han indrykkede annoncer med overskriften »Køb ikke denne jakke!« og denne appel til kunderne:

- Reducér: Vi laver nyttigt udstyr med lang levetid. Du køber ikke noget, du ikke behøver.
- Reparér: Vi hjælper dig med at reparere dit Patagonia-udstyr. Du lover at få ordnet, hvad der ikke er ødelagt.
- Genbrug: Vi hjælper med at finde et hjem til Patagonia-udstyr, du ikke længere har brug for. Du lover at sælge det eller give det videre.
- Genanvend: Vi tager gerne Patagonia-udstyr tilbage, som er udslett. Du lover at holde dine ting væk fra lossepladsen eller forbrændingsanlægget.
- Gentænk: Sammen gentænker vi en verden, hvor vi kun tager, hvad naturen kan genskabe.

Anvisningerne lyder som taget fra Enhedslistens krav om en økologisk omstilling. Men hvor mange kapitalister vil reelt

opmuntre forbrugerne til at købe mindre? Kan retningslinjerne virkeliggøres i samfundsmålestok uden at tage fat på et opgør med kapitalismen?

Og hvorfra skal kraften til at gøre op med finanskapitalen, uligheden og profitjagten komme? Som »forandringskræfter« sætter Jørgen Steen Nielsen sin lid til direktører, politikere og eksperter, mens miljøbevægelser og folkelige mobiliseringer knap nok nævnes. Frem for alt lades fagbevægelsen helt ude af billedet, skønt dens medlemmer er blandt de første ofre for finanskrisen, og skønt fagforeningers krav om grønne job vel burde have givet anledning til overvejelser om alliancemuligheder. Dermed løber det strategiske perspektiv ud i et fromt håb om, at verdens magthavere vil se lyset og handle stik imod deres økonomiske interesser.

Man behøver måske ikke at »tage afsæt« i en diskussion for eller imod kapitalismen, men Den Store Omstilling bliver hurtigt til et luftkastel, hvis den lukker øjnene for klasse modsætningerne og viger uden om den økonomiske magt.

Jørgen Steen Nielsen, Den store omstilling. Fra systemkrise til grøn økonomi, Informations Forlag, maj 2012. 224 sider. 249 kr.

De to hovedopgaver for Enhedslisten i efteråret

AF SAP'S LANDSLEDELSE

Enhedslistens hovedopgaver i efteråret er dels organisering og mobilisering om dagsaktuelle krav, dels at præsentere sine bud på grundlæggende politiske alternativer.

Regeringen, eller mere præcist S-SF, er i krise. Præcist som før sommerferien. Samme perspektivløse politiske projekt og samme evne til at skabe mismod og splid blandt egne medlemmer og vælgere. At S og SF har vundet lidt af tabene til Enhedslisten tilbage i meningsmålingerne, betyder langt fra, at krisen er løst.

Dagpengesagen viser det på alle niveauer, og der er ingen tegn på, at finanslovsforslaget vil udstikke en anden kurs, sende et andet signal eller udløse andre reaktioner.

Umiddelbart har Enhedslisten vundet på S og SF's krise. Flere vælgere i meningsmålingerne og flere medlemmer. Også det står fast på trods af en mindre modtendens hen over sommeren. Alligevel er regeringens krise også et problem for Enhedslisten. Uden forbedringer for arbejderklassen og folk på overførselsindkomst og uden stærkere bevægelse og organisering er Enhedslisten ikke kommet et skridt nærmere sit mål – med nok så mange medlemmer og nok så fine meningsmålinger.

Det er afgørende vigtigt, at Enhedslisten finder sammen om en kurs, som kan vende udviklingen i Danmark og sikre, at Enhedslisten ikke kommer til at betale prisen for regeringens blå politik og deraf følgende krise.

Det kan vi gøre, hvis vi fokuserer på det, der er hovedproblemerne, og på de områder, hvor vi har mulighed for at ændre noget. I første omgang er det ikke regeringens liberale, borgerlige kurs. At den er gal, er rigelig tydeligt for de fleste.

Det er heller ikke små eller store udsving i Enhedslistens måde at håndtere folketingsarbejdet på. Selvfølgelig er der masser, der kan tages fat på, men vi løser ikke noget ved at lægge partiets fokus her.

Der er to grunde til, at regeringen kan fastholde sin blå kurs, og at blå blok samlet set bliver styrket på rød bloks bekostning. Den ene er, at utilfredsheden ikke har udviklet sig til en tilstrækkelig stærk folkelig mobilisering og organisering af denne modstand på græsrodsniveau. Den anden er, at der ikke er et klart politisk alternativ til den fælles liberal-økonomiske platform, som blå blok og de tre regeringspartier arbejder indenfor. På de to felter kan Enhedslisten gøre en forskel.

For det første må Enhedslisten kaste kræfterne ind i den modstand og de kampe, der opstår – sådan som det til dels er sket i kampen for overenskomst og organisationsret på restaurant Vejlegården. Men Enhedslistens som parti har et ansvar for, at kampen kommer ud over det niveau, hvor 2.000 individer tager til demonstration og vender hjem igen.

Den slags demonstrationer må være en

del af arbejdet med at skabe en organiseret bevægelse. Det kan være gennem lokale støttekomiteer, eller det kan være ved at stille forslag i de faglige klubber eller i de lokale fagforeninger om støtteudtalelser, deltagelse i støtte-demonstrationer eller sende folk til blokaderne foran restauranterne. Det er dog ikke nok at opfordre Enhedslistens medlemmer til individuelt at være aktive i sådanne initiativer. De lokale EL afd. skal deltage aktivt i opbygningen og organiseringen af initiativerne og Enhedslisten centralt skal diskutere initiativerne og indgå i koordineringen. Den slags kan være med til at opbygge netværk af aktive faglige organisationer, eller det kan skabe mindre netværk af fagforeningsmedlemmer, der gerne vil gå videre end deres klub eller fagforening.

En endnu større mulighed er dagpengekampagnen. Men det forudsætter, at Enhedslisten ikke begrænser kampagnen til folketingsforslag og partimaterialer, men kaster kræfterne ind på at organiserer aktiviteter på græsrodsplan som nævnt i forbindelse med Vejlegården og arbejder for, at det bliver koordineret på landsplan – f.eks. i form af lokale og landsdækkende tillidsmandskonferencer.

Risikoen er overhængende for, at der er elementer i regeringens finanslovsforslag, der vil være så grove, at det også kan udløse protester.

Enhedslisten må kaste kræfterne ind i kampen for overenskomst og organisationsret på restaurant Vejlegården. Men vi har et ansvar for, at kampen kommer ud over det niveau, hvor 2.000 individer tager til demonstration og vender hjem igen.

Igen må Enhedslistens medlemmer være den kraft, der sikrer, at modstanden bliver aktivitetsorienteret, organiseret og koordineret.

Enhedslistens planlagte folkehøring om, hvad befolkningen ønsker af den næste finanslov, kan blive en del af arbejdet for at opbygge den organiserede modstand. Det forudsætter, at det bliver mere end en udvidet fokusgruppe, mere end en særlig form for meningsmåling. Hvad enten Enhedslisten møder og diskutere med folk individuelt på gaden eller ved debatmøder skal Enhedslisten sprede det budskab, at folk selv har et ansvar, hvis kravene skal blive indfriet. Vi skal opfordre folk til selv at gøre en indsats – her er medlemsblanketten for snævert et tilbud. Vi må sikre, at der er et konkret tilbud om at være med i en lokal organisering, der fører diskussionen og kampen videre. Lyttemøderne skal således også gøres til mobiliseringsmøder – og de kan og skal lige nu især organiseres omkring kravet om, at ingen må falde ud af dagpengesystemet.

Hvis modviljen mod regeringens kurs udmøntes i aktivitet og ikke mindst, hvis den udmøntes i organiseret aktivitet, så vil den kunne opnå konkrete resultater, skabe et permanent pres for et kursskifte fra regeringen og skabe støtte tiltro til, at regeringens fallit kan føre til andet end Løkkes tilbagekomst.

Men troen på at det nytter noget, kræver mere end organiseret modstand. Og her kommer vi til den anden hovedopgave for Enhedslisten i efteråret.

Siden regeringen kom til magten, har debatten stort set kun handlet om: hvad kan Enhedslisten »bære« at stemme for, hvor lidt skal Enhedslisten have for at stemme for den ene eller anden pakke, eller hvordan kan Enhedslisten få regeringen til at føre den politik, som S og SF gik til valg på. Det er ikke nok.

Det indsnævrer det politiske felt til forskellige variationer af kapitalistisk politik. At begrænse den politiske debat på den måde, er en foræring til Løkke og co. Når præmisserne defineres på den måde, bliver det nemt for blå blok at lokke utilfredse røde vælgere til højre.

Derfor må Enhedslisten i efteråret udfordre regeringens grundlæggende kurs, der går tilbage til alle tre partiers valgprogrammer og ikke mindst til regeringsgrundlaget. Regeringen skal ikke tilbage på sporet. Denne regering har aldrig været på et fornuftigt spor. Det er Enhedslistens opgave at vise, hvilken vej sporet skal vende.

Det forudsætter, at partiet præsenterer de tiltag, der for alvor kan styrke arbejderklassen og skabe grundlag for forbedringer. Der ligger et arsenal af forslag til drastisk omfordeling mellem kapitalen og

arbejderklassen i de seneste års Årsmøde-vedtagelser og udspil fra folketingsgruppen. De kan suppleres med nogle af de centrale ideer til at begrænse kapitalens magt, der er skitseret i principprogrammet: begrænsninger i arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet, nationalisering af store virksomheder, der åbenlyst udnytter og skader arbejderklassen, nationalisering af de vigtigste dele af finanssektoren, omfattende oprustning af velfærd og anden offentlig service og offentlig grøn produktion.

Der er ingen modsætning mellem at præsentere et samlet politisk alternativ til regeringen, og at lægge pres på den, for at gennemfører små forbedringer sammen med Enhedslisten, tværtimod. De to elementer forudsætter hinanden. Ingen vil i længden tro, at noget kan blive bedre, hvis Enhedslisten indskrænker sig til nok så fornuftige +5 procent forslag til regeringens politik. Enhedslisten kan og skal gå på to ben.

At fokusere på de to udfordringer løser ikke alle Enhedslistens problemer.

Det er stadig en udfordring at lægge en linje i Folketinget, så der i bedste fald kommer en finanslov med kompensation for årets forlig med de borgerlige og klare forbedringer, eller at det i det mindste står klart, at det er regeringens ansvar, hvis den ikke kan samle flertal for en finanslov.

Partiet skal integrere, aktivere og politisk uddanne de mange nye medlemmer. Partiet skal forberede en kommunal valgkamp med fokus på kampen for velfærden. Og partiet skal udbygge det internationale samarbejde med andre antikapitalistiske partier for at udvikle et fælles svar på krisen i Europa.

Men det vil alt sammen blive lettere, hvis Enhedslisten fastholder hovedfokus på mobilisering og organisering og udbredelse af et politisk alternativ.

SAP's Landsledelse, den 25. august 2012

Rapport om den internationale situation

Hovedlinjen i denne rapport, som blev fremlagt af Laurent Carasso på vegne af Fjerde Internationales Forretningsudvalg og udviklet gennem den følgende diskussion, blev godkendt af den Internationale Komite (Hovedbestyrelse) med et stort flertal, den 25. februar 2012

AF FJERDE INTERNATIONALE

Den internationale situation forsætter med at være præget af et dybt fravær af perspektiv for den kapitalistiske verden. Næsten fem år efter starten på den finansielle krise, er systemet ude af stand til at komme ud over sin over-akkumulations krise. Det pres, der organiseres af banker og kapitalens magtcentre for at fastholde profitraten trods den svage vækst, indebærer blot en yderligere forværring af almindelige menneskers levevilkår.

1. Karakteren af en fortsat og verdensomspændende krise bliver bekræftet

I dag er væksten nedsat i alle sektorer af den kapitalistiske verden:

Overførslen af krisen fra amerikanske og europæiske banker til statsgæld og offentlige underskud har også udviklet sig og har spredt sig.

Tallene viser både en generel opbremsning af væksten i BNP og en recession i eurozonen (fjerde kvartal i 2011 og i 2012), hvor denne zone oplever sin egen krise i krisen, med specifikke karakteristika.

Den kapitalistiske verden frygter, at der i dens svageste led, eurozonen, udvikler sig en skrækindjagende mekanisme: At eurozonens homogeniserende funktion slår over i sin modsætning, med udgangspunkt i bankernes finansielle problemer. Det ville have en afsmittende effekt i alle

industrialiserende lande, såvel som i udviklingsøkonomierne i Europa og i resten af verden. Det er dette, som retfærdiggør, at den Europæiske Centralbank sprøjter milliarder af euro ind i de europæiske bankers kasser.

Skønt IMF lykønskede sig selv med en årlig vækstrate på 3,5 procent beregnet ud fra tredje kvartal i 2011, så er dens forudsigelse for 2012 kun på 3,3 procent (1,2 procent for de udviklede lande).

De sociale følgevirkninger af krisen har allerede ført til to nye fænomener, der har karakteriseret sidste år:

– Den fortsatte chokbølge fra revolutionerne i den arabiske verden: Tunesien, Egypten, Libyen og Syrien, hvor den sociale dynamik fra disse revolutioner tydeligvis fortsætter med at udvikle sig; – Fænomenet med De Vrede (spansk: Los Indignados) i Europa og Occupy Wall Street i USA, der udgør en ny bølge i den fortsatte mobilisering for global retfærdighed, men som samtidigt har sine egne karaktertræk.

Den økonomiske og sociale krise er kombineret med en skærpet miljøkrise. Den globale opvarmning, der finder sted, er nu en kendsgerning, der ikke kan benægtes. Fiaskoen for topmødet i Durban i december 2011 er i denne sammenhæng et udtryk for et ukontrollabelt skred hen imod stadig større miljømæssige kata-

strofer i de kommende årtier. Hundreder af millioner af mænd og kvinder lider allerede under konsekvenserne af oversvømmelser og gentagne katastrofale klimafænomener. Disse tendenser vil fortsætte med at vokse de kommende årtier, samtidig med at det kapitalistiske system ikke blot er ude af stand til at forhindre denne udvikling, men rent faktisk er hovedårsagen til den.

Denne udvikling forværres af fældning af skove og indlemmelsen af vandressourcer, hvilket både udtrykker og forstærker de imperialistiske styrkeforhold. Katastrofen i Fukushima afslørede de uberegnelige risici, som atomkraftværker udgør for menneskeheden. Denne energikilde, der fejlagtigt bliver beskrevet som vedvarende og CO₂-neutral, er et forfærdeligt Damoklessværd, og bortset fra Tyskland, Schweiz, Italien og Japan, fortsætter alle atomkraftprogrammer, og på verdensplan er der i dag 60 kraftværker under opførelse.

2. Bekræftelsen af en systemkrise.

Frem til 2007 havde kapitalismen gennemlevet næsten halvtreds år med en lang bølge af akkumulation. Efter recessionen i midt 1970'erne, gennemførte man en nykonservativ politik med liberaliseringer og afreguleringer, som gjorde det muligt at udstrække denne akkumulation i yderligere tredive år.

tionale

Fra 1990'erne og fremefter blev denne akkumulation forsat med en udvikling af privat, og i en mindre udstrækning offentlig gæld.

Dette system udviklede sig ved gradvist at inddrage Kina i denne kapital-akkumulation.

Ødelæggelsen af produktionskapacitet i Europa og USA er blevet opvejet af en

» Det pres, der organiseres af bankerne og kapitalens magtcentre for at fastholde profitraten trods den svage vækst, indebærer blot en yderligere forværring af almindelige menneskers lev vilkår«

stor udvikling af produktionskapaciteten i Kina, der kun i meget begrænset omfang bliver opsuget af øget indenlandsk efterspørgsel. Der blev indført mekanismer, så Kina kunne levere både kapital og varer til det amerikanske marked, hvis forbrug byggede på en stigende gæld samt et overvurderet ejendomsmarked.

De to grund søjler i den nuværende krise er begrænsningerne i den amerikanske model og krisen i eurozonen og i EU som sådan.

Wall Street, selve symbolet på den verdensomspændende kapitalmagt, som ikke er i stand til at løse krisen, men tværtimod uddyber den.

Revolutionen i Egypten og det øvrige arabiske forår var stærke nok til at ryste den region i verden, hvor der er det største antal despotiske regimer.

Med udgangspunkt i sin historiske magt og den centrale rolle, som amerikanske banker og institutioner spiller, har USA formået at få resten af verden til at finansiere sit handelsunderskud.

Denne mekanisme er nu blokeret, og vi kan nu iagttage en stigende ændring af dynamikken. Især Kina satser på at sælge flere af sine produkter på hjemmemarkedet, samtidigt med at det eksporterer mere af sin kapital til andre dele af verden, til at begynde med til udviklingslandene i Asien, Afrika og Latinamerika.

Der har været en tydelig forskydning siden 2007.

I 2011 nåede den samlede produktion i eurozonen og USA kun lige op til niveauet fra 2008. I den samme periode voksede den økonomiske aktivitet i udviklingslandene med 25 procent og med over 50 procent i Asien (Indien + Kina + de 5 ASEAN-lande: Filippinerne, Thailand, Indonesien, Malaysia og Singapore). Produktionsværdien i disse tre centre tenderer til at nå op på samme niveau; men med forskellige dynamikker.

De økonomiske instrumenter såsom IMF og Verdensbanken, forbliver fuldstændigt i hænderne på de amerikanske og europæiske magter, og næsten 80 procent af kapitalen i form af aktier og obligationer forbliver koncentrerede i de udviklede kapitalistiske lande (af de

50 grupper, der har flest aktier i andre internationale grupper er 24 amerikanske, 8 britiske, 5 franske, 4 japanske, 2 schweiziske, 2 tyske, 2 hollandske og kun en enkelt kinesisk) ...men i 2010 stod udviklingslandene for 38,3 procent af vareeksporten, 57,8 procent af de udenlandske valutabeholdninger, 52,5 procent af CO₂-udledningen og frem for alt 83,5 procent af verdensbefolkningen.

Det skifte, der er undervejs er ikke længere demografisk, men industrielt, kommercielt og finansielt. I dag er centrene for produktion forandrede.

3. Det andet fokus på krisen i eurozonen

I dag sidder IMF, Verdensbanken og de store finansielle grupper på kanten af eurozonens sygeseng. Den kapitalistiske verden er bekymret: »Verdens mulighed for at komme sig trues af den voksende spænding inden for eurozonen og svagheden i andre regioner. De finansielle muligheder forringes, udsigten til vækst forringes og risikoen for en ny nedtur øges«. (IMF: Verdens Økonomiske Udsigter, 24. januar 2012). IMF forventer nu i sit optimistiske scenario, at der kommer en »moderat« recession i eurozonen i 2012, med en gennemsnitlig vækst på 1,5 procent i alle de udviklede økonomier under ét. Denne recession vil blive forårsaget af

rentestigning på statsobligationer, fald i investeringer og virkningen af at genskabe »balancerede« statsbudgetter.

Boomerang-effekten af EU-konstruktionen er blevet bekræftet: bag presset fra de store banker, via kreditvurderingsbureauerne, for at sikre deres tilgodehavender, som indeholder store mængder af offentlig gæld, er det euroens krise, der udfolder sig. Valget står imellem at dele gældsbyrden, hvilket ville indebære at ændre den Europæiske Centralbank (EBC) til noget, der mere ligner den amerikanske, eller opløsningen af eurozonen med en gradvis udtræden af Grækenland, Portugal....

Da ingen af disse to kapitalistiske løsninger er blevet valgt, synker eurozonen stadig længere ned i krise, på en baggrund af to på hinanden følgende kvartaler med recession. EBC har endnu engang sat drop i armene på de vigtigste europæiske banker, igen i dette forår har de overført hundreder af milliarder euro til disse banker. Men de konkrete konsekvenser af denne situation er dramatisk for befolkningerne i Europa: med fraværet af økonomisk vækst i produktionen og uden en lukrativ sektor af finansielle investeringer, så producerer krisen en accelererende gennemførelse af politikker med sociale tilbageskridt, med udgangspunkt i dikta-ter fra OECD og IMF: nedskæringer på de offentlige udgifter, pensions-»reformer«

under påskud af at løse gældskrisen, samt fastfrysning af lønningerne.

Denne dagsorden bliver i dag til en absolut forpligtigelse, således at budgetterne skal give indtryk af at være i stand til at opfylde de krav, som bliver stillet til den

» Der blev indført mekanismer, så Kina kunne levere både kapital og varer til det amerikanske marked, hvis forbrug byggede på en stigende gæld samt et overvurderet ejendomsmarked«

offentlige gæld. Det er også en chance til at færdiggøre de nyliberale modreformer, som er blevet gennemført gennem de sidste tredive år.

Den nuværende diskussion inden for det græske borgerskab (men også på den yderste venstrefløj) viser, at det kapitalistiske pres gennemføres på en måde, som tager mindre og mindre hensyn til nationale forhold.

Skærpelsen af den økonomiske krise finder sted under en hidtil uset politisk krise i Italien og i Grækenland, hvor det direkte er Frankrig og Tyskland, der har fældet de to regeringer for at kunne indsætte »teknokratiske« regeringer, som bliver ledet af tidligere ansatte fra investeringsbanken Goldman Sachs. Den sidste plan fra »trojkaen« (IMF, EBC og EU-kommisionen) indebærer, at Grækenland nu bliver sat under direkte administration. Denne politiske krise kan hurtigt sprede sig til Portugal og Spanien. I Europa i dag hænger der tunge skyer over kapitalismens horisont.

Globaliseringens paradoksale tendens er i øjeblikket, at USA og Japan vender sig ind mod sig selv, således at den indenlandske efterspørgsel bremser recessionen... selv udviklingslandene oplever en opbremsning af deres aktiviteter og et ønske om at styre deres inflation.

Derudover steg priserne på råvarer fra 2007 til 2009 med mellem 20 og 30 procent.

Langt fra at øge levestandarden i de eksporterende lande, har denne spekulative stigning ifølge statistikker fra OECD medført, at antallet af mennesker, der lider af ekstrem sult er steget fra 800

millioner til over en milliard, hvilket især rammer Afrika og enlige mødre med børn.

Dette pres på fødevarepriserne, sammen med den direkte virkning af finanskrisen, har øget tempoet i de politiske kriser og rystet politiske regimer i en række lande.

4. Begyndelsen på en langsigtet revolutionær proces

Bevægelserne, som førte til Ben Ali- og Mubarak-regimernes fald, har dybe rødder i arbejderbevægelsens sociale aktiviteter, konkret organiseret i form af aktiviteter i fagbevægelsen. Indtil nu har valgresultaterne og disse landes politiske landskaber imidlertid udvist en dyb mangel på overensstemmelse med denne sociale kendsgerning. Men bølgen af folkelige bevægelser har i løbet af det sidste år spredt sig fra Libyen til Syrien, og den har langt fra fladet ud.

De efterfølgende bølger af folkelige kampe, både i Egypten og Syrien, og de

nuværende bevægelser i Marokko og Algeriet, viser den sociale dybde af de bevægelser, der er på vej. Der er dybe sociale grunde til denne dynamik, som er stærke nok til at ryste den region i verden, hvor der er det største antal despotiske regimer.

Andelen af arbejdsløse kvinder i Nordafrika og Mellemøsten er den højeste i verden, og andelen blandt de unge er dobbelt så høj som i de fattigste regioner i områder som Sydasiens og Afrika syd for Sahara.

Kampen bliver ført på adskillige niveauer: på det regionale niveau er det det imperialistiske projekt om et Stor-Mellemøsten, med Mubaraks Egypten som det bærende element, som falder sammen. En ny politisk bue kan blive opbygget mellem Qatar, det Muslimske Broderskab og de forskellige islamiske partier. Det nuværende pres på Iran fra Israel og de vestlige lande har til formål at modvirke denne destabilisering og hjælpe den zionistiske stat, som har mistet sin bedste allierede og er blevet mere isoleret.

Occupy Wall Street i USA var med til at starte en ny bølge i den fortsatte mobilisering for global retfærdighed.

5. Den indre logik i de modstandsbevægelser som er på vej

2011 var bemærkelsesværdigt på grund af fænomenet »De Vrede« (Los Indignados). Med udgangspunkt i Portugal den 12. marts og i kølvandet på de arabiske revolutioner brød det ud den 15. maj i den spanske stat, derefter i juli og august i Israel og senere hen i september i USA. Det nåede sin foreløbige kulmination den 15. oktober, med mobiliseringer i adskillige hundrede byer over hele verden.

Uanset hvad der nu måtte ske, viste denne bevægelse dels hvor stor den sociale vold er, som skyldes den politik, som de vestlige regeringer fører mod deres egne befolkninger, men også fraværet af et alternativ fra de socialdemokratiske strømninger, sammen med den svaghed som de manglende mobiliseringer fra den sociale og antikapitalistiske del af arbejderbevægelsen fremviser. Dette medfører at De Vrede ikke ser disse som et naturligt referencepunkt.

Denne bevægelse, som udtrykker demokratiske ambitioner, for kontrol, i opposition til kapitalismens diktatur, er yderst politisk, selv om den som regel afviser partier. Den bør ses i sammenhæng med de massive sociale mobiliseringer, som fagforeningerne i de fleste lande i EU lægger op til.

Disse sociale mobiliseringer, sammen med De Vredes bevægelse, viser på en

negativ måde krisen i regionens politiske perspektiv.

Selvom det er selve kapitalismen, som alle disse mobiliseringer sætter på anklagebænken, så synes de politiske kræfter, der ville være i stand til at strukturere disse bevægelser politisk, paradoksalt nok at være bemærkelsesværdigt svage.

6. Handlingsmuligheder for revolutionære

Modstanden vil fortsætte med at vokse i Europa, i Maghreb, i Mellemøsten, i Afrika, men også i udviklingslandene i Asien. Dette gør blot koordinationen og samarbejde mellem revolutionære organisationer i disse regioner endnu mere nødvendig.

Men i den videre udvikling af denne modstand, som finder sted, og som vil fortsætte med at finde sted, rejser sig adskillige helt centrale spørgsmål.

Det vigtigste er naturligvis spørgsmålet om indhold, om de politiske perspektiver for denne modstand. Situationen kan på ingen måde sammenlignes med den, der herskede i årtierne før 1989, hvor en hvilken som helst regional konflikt fandt sig selv inddraget i den store konfrontation mellem USA og Sovjetunionen.

Nogle mennesker er i den nuværende situation fristet til at fastholde gamle lejr-reflekser, når det drejer sig om visse regimers opposition til den amerikanske imperialistiske politik. Disse reflekser

har undertiden ført dem til forkerte holdninger, hvor de har fejlfortolket den libyske revolution eller modstandsbevægelsen i Syrien. Imidlertid er der i dag ikke, uanset hvad Hugo Chavez måtte mene, nogen antiimperialistisk front mellem Ahmadinejad, el-Assad og Kim

» Nogle mennesker er i den nuværende situation fristet til at fastholde gamle lejr-reflekser, når det drejer sig om visse regimers opposition til den amerikanske imperialistiske politik«

Jon-un. Ikke mere end der i Grækenland findes en løsning for arbejderne i en national front, som bygger på afvisning af euroen. Men disse to eksempler er gode til at illustrere det problem, der er i dag med at finde en fælles reference, som kan rumme alle de forskellige modstandskampe i et perspektiv, der peger på et globalt alternativ til det kapitalistiske system. Denne diskussion rejser mange spørgsmål om den programmatisk, organisatorisk og kampmæssige dynamik i de nuværende modstandsbevægelser.

Det andet spørgsmål drejer sig åbenlyst om konsekvenserne af forskydningerne i centrene for industriel produktion. Først og fremmest den eksplosive skrøbelighed og den sociale nedbrydning i de kapitalistiske metropoler, med sociale konsekvenser, som vi sjældent har set i de seneste årtier. Men også i Asien en modsvarende dannelse af en massiv

Hundreder af millioner af mænd og kvinder lider allerede under konsekvenserne af oversvømmelser og gentagne katastrofale klimafænomener, her under de store oversvømmelser i Pakistan i 2010.

» Den nuværende politiske overvægt af konservative, religiøse kræfter efter valgresultaterne i Egypten og Tunesien, såvel som fremgangen for nationalistiske og endog højreekstremistiske strømninger i Europa, viser de udfordringer, som vi står overfor«

arbejderklasse i byerne, som gradvist bliver bevidst om sine fælles krav og om sin styrke.

Pendulets sving gør ikke, at dette bare går lige op: det som bliver tabt i Vesteuropa bliver ikke vundet i Asien. Arbejderbevægelsen er en politisk konstruktion, og ikke blot en enkel objektiv sociologisk størrelse. I dag er udfordringen om at skabe en politisk identitet i disse nye arbejderklasser kolossal, medens »arbejderbevægelsen« ikke repræsenterer noget internationalt alternativt samfund overfor kapitalismen.

25 år efter Berlin-murens fald ville vi tage fejl, hvis vi udelukkende så konsekvenserne af den »faktisk eksisterende socialisme« i de stalinistiske stater som forklaring på, at der i dag mangler et troværdigt socialistisk alternativ. Ganske vist spiller disse konsekvenser stadig en vis indflydelse, men det føjer kun yderligere negativ vægt til opsummeringen af erfaringerne med socialdemokratiske regeringer i Europa, Asien og Latinamerika, som ofte skabte allierede omkring sig i form af radikale venstreorienterede partier, der var ude af stand til at skabe uafhængige strategier.

Så udfordringen er nu tydeligere end nogensinde for revolutionære og antikapitalister at skabe et socialt og politisk alternativ, der modsvarer forventningerne og de opstande, som befolkningerne skaber, når de rammes af krisen og fattigdommen.

Månederne og årene fremover vil blive mærket i alle regioner i verden af de sociale og miljømæssige effekter af den systemkrise, som vi gennemlever.

De nuværende ubalancer vil fortsætte med at svække befolkningerne, men også statsstrukturen. Det er den arabiske revolution, såvel som de politiske kriser i

Grækenland og Italien et tydeligt bevis på.

Så den sociale utilfredshed vil fortsætte med at vokse, og lede efter nye veje til at udtrykke sig.

Den virkelige udfordring for antikapitalistiske strømninger vil være at være til stede i hjertet af mobiliseringerne, som de udfolder sig, for at være i stand til at foreslå disse bevægelser et socialt og politisk program, der er i stand til at give dem sammenhængskraft og perspektiv.

Den nuværende politiske overvægt af konservative, religiøse kræfter efter valgresultaterne i Egypten og Tunesien, såvel som fremgangen for nationalistiske og endog højreekstremistiske strømninger i Europa, viser de udfordringer, som vi står overfor.

Det tydeligste aspekt ved denne udfordring er, at ethvert progressivt svar på den nuværende krise, må sætte et globalt spørgsmål ved og udfordre det kapitalistiske samfund. Det er afgørende for vores mulighed for at kunne komme med disse svar, at vi tror på muligheden for, at det kan lykkes at bevæge sig i denne retning. Det gør det også nødvendigt at strukturere de politiske kræfter på et internationalt niveau og at sikre sig, at de politiske svar er på et internationalt niveau.

Oversat fra International Viewpoint af Peter Kragelund

Los Indignados i Spanien og andre af de nye bevægelser er yderst politiske selv om de som regel afviser partier

Internationale Noter

Japan: Massive mobiliseringer mod atomkraft

Anti-atomkraft-bevægelsen har gået sin sejrsgang i Japan med 170.000 demonstranter i Tokyo den 16. juli. Opfordringen kom fra Kenzaburo Oe, modtager af Nobels litteraturpris, og andre berømtheder. Det var den største reaktion siden regeringens beslutning om at genstarte de reaktorer, der blev lukket efter Fukushima-katastrofen.

Rapporter fra Japan fortæller, at anti-atomkraft-bevægelse inddrager folk, der ikke tidligere har været politisk aktive, hvilket er en udfordring for regeringen.

Indtil videre har den spirende bevægelse kun haft begrænset indvirkning på de japanske fagforeninger. Men den faglige landsorganisation Rengo, som normalt støtter det regerende Demokratiske Parti, har netop udarbejdet en politik, som argumenterer for en fremtidig afvikling af landets afhængighed af atomkraft. Der er tale om en ny linje fra Rengo, som tidligere har accepteret planerne for anlæg af nye værker.

For yderligere information se:
<http://www.europe-solidaire.org/spip.php?article25913>

Pakistan: Baba Jan bortført fra fængslet af statslige agenter

Den 21. juli forsvandt Baba Jan fra sin fængselscelle. Free Baba Jan Komiteen fandt ud af, at han var blevet bortført fra fængslet af statslige efterretningsagenter fra Join Investigation Committee (JIC).

Baba Jan og fire andre ledere af Progressiv Ungdoms Front har været fængslet siden september sidste år. De er

anklaget efter anti-terrorlovgivning og for vold mod politiet.

I virkeligheden er de politiske fanger. Sagen drejer sig reelt om myndighedernes dårlige og korrupte håndtering af nødhjælpen efter oversvømmelseskatastrofen i 2010, hvor Baba Jan har stået i spidsen for de massive folkelige protester. Baba Jan er medlem af landsledelsen i Labour Party Pakistan (LPP) og samtidig en meget populær leder og derfor en torn i øjet på myndighederne.

I flere dage efter bortførelsen fra fængslet vidste familie og venner intet om Baba Jans opholdssted og var med god grund voldsomt bekymrede.

Derfor var de lettede ved meddelelsen – nogle dage senere – om, at Baba Jan og Iftikhar Hussain (en anden af de fængslede aktivister) var tilbage i fængslet. Måske lidt paradoksalt, men de forventes trods alt at være i større sikkerhed i fængslet.

Det viser sig også, at de i efterretnings-tjenestens varetægt har været under voldsomt psykisk pres. Betjentene forsøgte at overbevise dem om, at de skulle opgive deres arbejde for almindelige menneskers rettigheder og i stedet slutte sig til et af de anerkendte partier i Pakistan. Da de pure afviste, blev betjentene rasende og gav dem en gang bank.

Komiteen »Free Baba Jan« opfordrer fortsat til aktiviteter for frigivelse af de fængslede.

Se også: <http://freebabajan.wordpress>.

Argentina: Socialister søger tættere bånd til Fjerde Internationale

MST (Movimiento Socialista de los Trabajadores) er et socialistisk parti i Argentina. MST besøgte Fjerde Internationale internationale ungdomslejr denne sommer for at knytte nye kontakter til socialistiske organisationer i resten af verden. Partiet har 2500 medlemmer ud af en befolkning på 40 millioner og er en del af den brede venstrefløjsalliance Projekt Syd, som flere socialistiske partier dannede i 2007 i stil med Enhedslisten.

MST udgiver sin egen avis og har en selvstændig organisering, men lægger sin aktivitet gennem Projekt Syd, som er meget populære i storbyerne. De har i de seneste år arbejdet meget med opbygningen af studenterbevægelsen og i LGBT bevægelsen, som ser massive angreb i disse tider.

Demonstration mod atomkraft i Tokyo 16. juli i år

Internationale Noter

MST er i forvejen observatører i Fjerde Internationale.

Læs mere: <http://www.mst.org.ar/>

Europa: 150 atomkraftværker står foran skrotning

De ældste atomkraftværker i Europa har nu nået den længst mulige levealder og skal nødvendigvis skrottes inden 2030, ifølge ugebladet Ingeniøren. Det drejer sig om 150 værker, som nærmer sig 60 års alderen, som efter alle tekniske vurderinger er den længst mulige og forsvarlige levetid for et atomkraftværk. På verdensplan er det 200 værker, men størstedelen ligger i Europa. Det bliver en kolossal opgave, som må forventes at koste op mod 500 milliarder kroner.

Værkerne, som står foran lukning, ligger blandt andet i Tyskland, der har besluttet at afvikle atomkraften, samt Svejs og Belgien, hvor man forventer en endelig beslutning om afvikling i løbet af de nærmeste år.

Læs mere: <http://ing.dk/artikel/130102>

Spanien: Fagligt raid mod supermarkeder

“I de nuværende krisetider, når de eksproprierer folket, så må vi ekspropriere udbytte, nemlig godsejerne, bankerne og de store forretningsdrivende.”

Med disse ord retfærdiggjorde Juan Manuel Sanchez Gordillo, leder af den Andalusiske Arbejderunion (SAT) et raid den 7. august mod to supermarkeder fra butikskæderne Mercadona og Carrefour. Gordillo er også medlem af regionalpar-

lamentet i Andalusien for det Forenede Venstreparti (IU) og borgmester i den lille by Marinaleda.

Madvarerne blev bagefter delt ud til værdigt trængende. Aktionen, som var annonceret på forhånd, fik støtte fra halvdelen af den spanske befolkning, ifølge meningsmålinger. Men den skabte også en hysterisk reaktion i medierne og et krav fra statsadvokaten om at arrestere deltagerne – især arbejdsløse landarbejdere.

SAT har fulgt aktionen op med en række arbejdermarcher for jobs i Andalusien. Kravet er en jobplan, som frigør uopdyrket land og en minimumsløn til de 350.000 familier, som ikke har nogen indkomst.

Quebec, Canada: Gigantisk studenterprotest mod brugerbetaling

Titusinder var på gaden i Montreal den 22. august i den månedlige massedemonstration, som har fundet sted i den canadiske Quebec-provins, siden studenterne startede deres omfattende strejke i februar. Vreden vender sig mod den liberale regering, som vil forhøje studieafgiften med cirka 10.000 kroner årligt – fra nu 12.500 til 22.000 kroner. Som reaktion på protesterne lukkede regeringen universiteterne for resten af forårssemesteret og indførte skrappe indskrænkninger af demonstrations- og forsamlingsfriheden.

De studerendes protester har udviklet sig til en stærk og kreativ bevægelse mod regeringens nedskæringer på andre områder. Et højdepunkt var den 22. maj, da mellem 300.000 og 400.000 demonstrerede i Montreal, hovedstaden i Quebec. Det svarer til mellem 18 og 24 procent af byens befolkning, og arrangørerne har kaldt det “den største civile ulydighedsaktion i Canadas historie.”

Studieafgiften kommer i forlængelse af andre forringelser, som Quebecs Liberale

Parti har gennemført, siden det overtog regeringsmagten i Quebec-provinsen i 2003. Til sammen er der tale om et hidtil uset angreb på almindelige menneskers levevilkår, såsom nye gebyrer på sundhedsydelser, nedlæggelse af jobs i den offentlige sektor, fabrikslukninger, brutal udnyttelse af naturressourcer, forhøjelse af pensionsalderen, angreb på faglige rettigheder osv.

De studerende afventer nu udfaldet af provinsvalget den 4. september. Meningsmålinger peger på, at De Liberale kan miste flertallet, og at Parti Quebecois (PQ) genvinder magten. PQ er et borgerligt, nationalistisk parti, som får støtte fra de fleste fagforbund. Partiet har lovet at droppe forhøjelsen af studieafgiften og de seneste indskrænkninger af demonstrationsretten.

Alligevel sagde Jeanne Reynolds fra studenterorganisationen CLASSE i sin tale på demonstrationen: “Vi skal fortsætte med at snakke om uddannelse, for selv om det nuværende gebyr bliver trukket, vil vi stadig have alle truslerne om markedsføring af uddannelsessystemet.”

Demonstrationsplakat: “Vores drømme er større end stemmeboksen”

Den syriske folkebevægelse har brug for en klar og stærk støtte. Det er ikke nok at venstrefløjen afviser udenlandsk militær intervention.

Syrien og den revolutionære proces

AF KHALIL HABASH

Den revolutionære proces i Syrien er lige fra starten blevet mødt med mistro fra dele af venstrefløjen, og det har ført til, at nogen har set den som helt anderledes end de øvrige opstande i regionen.

De har anklaget den for at være led i en konspiration, styret af de vestlige imperialistiske regeringer og de reaktionære regimer i regionen, f.eks. Saudi-Arabien. Det er en tendens, der desværre er fortsat, på trods af styrets forbryderiske handlinger. Andre har begrænset deres holdning til at sige nej til enhver form for udenlandsk militær intervention. Det er vi enige i, men de har også sagt nej til at give fuld støtte til revolutionen, og det er vi ikke enige i. Modstand mod udenlandsk militærin-

tervention i Syrien er ikke nok. Sådan en holdning er meningsløs, hvis den ikke bliver fulgt op af en klar og stærk støtte til den syriske folkebevægelse.

Disse holdninger er alle sammen udtryk for en mangel på analyse og forståelse af den syriske folkebevægelse.

Styrets karakter

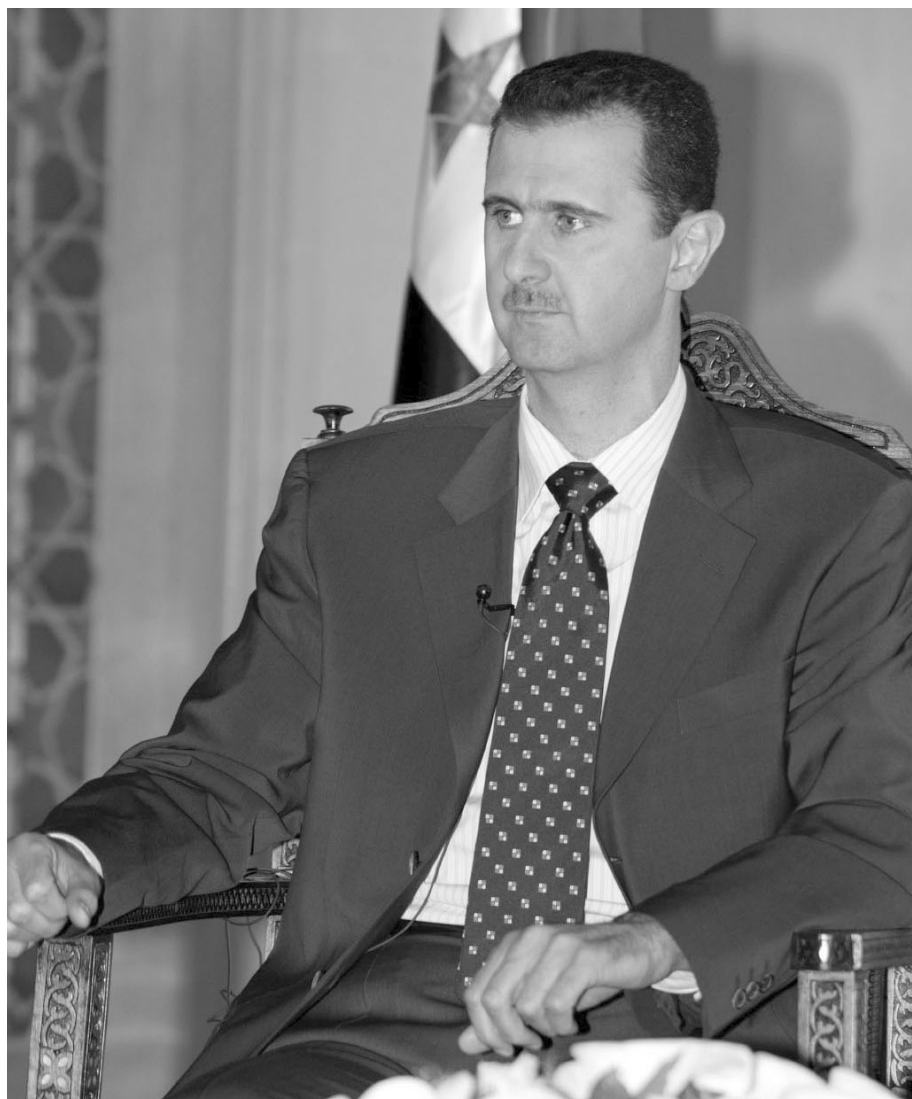
Tre vigtige grupper har været centrale for støtten til regimet: toppen af militæret og sikkerhedsapparatet, borgerskabet og lederskabet af de religiøse sekter.

Den klike, der står i spidsen for militæret, har skovlet enorme summer til sig, siden Hafez Al Assad kom til magten i 1970 – han gav grønt lys for en massiv korruption til fordel for officerer og embedsmænd, hvis de så til gengæld var totalt loyale over for ham. Staten blev gennem denne udbredte korruption en virkelig pengemaskine for eliten og især for diktatorens inder-

kreds, hans familie og hans mest loyale løjtnanter.

Denne nye klasse, der er organisk forbundet med staten, havde brug for at investere deres rigdomme inden for forskellige økonomiske sektorer. Dekret nr. 10 fra 1991 var springbrættet til, at denne klasse kunne hvidvaske deres formuer. Den tillod investeringer i den private sektor og har åbnet op for import-eksport-muligheder, men under statslig kontrol. De kunne så alle sammen blive rigere og fortsætte systemet med den udbredte korruption. I 1990'erne så man fremkomsten af en »ny klasse«, eller en nyrige/borgerskabs-hybrid, der var resultatet af en fusion af bureaukratiet og det gamle borgerskabs efterkommere, det »private borgerskab«.

Dette »regime-borgerskab« fik endnu flere muligheder med implementeringen af en neoliberal økonomisk politik, som kom med Bashar Al Assads magtoverta-

Bashar al-Assad har fortsat sin far Bashar al-Assad's linje med at gøre staten til en pengemaskine for diktatorens inderkreds, hans familie og hans mest loyale løjtnanter

gelse i 2000. Denne politik favoriserede et lille oligarki og en håndfuld af dets klienter. Rami Makhlouf, Bashar Al Assads fætter, er den mest fremtrædende repræsentant for denne mafia-agtige privatiseringsproces, som styret har ført an i.

Privatiseringsprocessen skabte nye monopoler, i hænderne på Bashar Al Assads slægtninge, mens kvaliteten af varer og tjenesteydelser gik ned ad bakke. De neoliberale økonomiske reformer gav de rige og magtfulde hele den økonomiske magt. Privatiseringen af offentlige virksomheder er sket til fordel for nogle få, der er tæt knyttet til styret. Samtidig hermed har den finansielle sektor udviklet sig inden for toppen af de private banker, forsikringsselskaber og varebørsen i Damaskus.

Den neoliberale politik, som styret har sat i gang, har tilfredsstillet overklassen

og de udenlandske investorer, især fra den Persiske Golf, fordi den har liberaliseret den syriske økonomi til fordel for dem og på bekostning af det store flertal af syrere, der er blevet ramt af inflationen og stigende leveomkostninger. Oven i det kommer så, at landbruget i Syrien og den offentlige sektor også har været for nedadgående, og der er ikke blevet fremført en effektiv strategi for at styrke dem, og det har også sat landets selvforsyning på spil og skabt vrede i befolkningen pga. de konstante prisstigninger på fødevarer og non-food basisvarer.

Den sidste vigtige bastion for støtte til det syriske styre er de øverste religiøse ledere fra alle sekter, der har nydt godt af styret i de sidste 20 år, og som har støttet det fra begyndelsen. Det syriske styre og dets hemmelige tjenester skabte politiske og økonomiske forbindelser til det re-

» Statens opførsel i de seneste år har været i total modsætning til det officielle billede af et sekulært samfund. Religiøs sprogbrug bliver stadig mere almindelig i politiske sammenhænge, og der har også været en massiv vækst mht. bygning af moskeer, kirker mm. siden 80'erne. Disse regeringsinitiativer er altid blevet ledsaget af censur af litterære værker og billedkunst. Styret har også fremmet en udvikling, så religiøs litteratur fylder mere og mere på bibliotekernes hylder, samt en islamisering af de højere uddannelser. Det gælder især inden for de humanistiske videnskaber, og det kommer til udtryk ved temmelig systematiske religiøse referencer til ethvert videnskabeligt, socialt eller kulturelt fænomen. Ca. 10.000 moskeer og hundredvis af religiøse skoler er blevet bygget. Mere end 200 konferencer blev afholdt i kulturelle centre i vigtige byer i løbet af 2007.

ligiøse establishment, især fra den sunni-muslimske befolkningsgruppe i tiden efter undertrykkelsen i 1980'erne. Det øverste religiøse lederskab fra alle sekter er i stigende grad blevet præsenteret som aktører i »det syriske civilsamfund«, hver gang en udenlandsk delegation har besøgt landet.

Samtidig med dette har styret bidraget til sekterisk splid. Mens flertallet af værnepligtige er sunnier, svarende til deres andel af befolkningen, så er officerskorpset i alt overvejende grad alawitter.

Styret er dog først og fremmest et klient-styre, som finder støtte – ved siden af sikkerhedsapparatet – hos de overvejende sunni-muslimske og kristne borgerskaber i Aleppo og Damaskus, som har nydt godt af den neoliberale økonomiske politik i de seneste år. Styret har opbygget et netværk af loyalitet gennem forskellige bånd, især økonomiske, med folk fra forskellige religiøse samfund, som vi har set ovenfor.

Et anti-imperialistisk styre, der udfordrer Israel og Vesten?

Syrien har været i stand til at fremstille sig som en anti-imperialistisk stat på grund af støtten til modstanden i Libanon og Palæstina gennem mange år, og har ført sig frem med en skrap retorik over for Israel. Men denne position er ikke baseret på anti-imperialistiske principper, men på formodede nationale interesser. De går hånd i hånd med nødvendigheden af at fastholde styrets sikkerhed og kontinuitet, samt en magtbalance i de diplomatiske forhandlinger med Israel om at få Golan-højderne tilbage, som Israel erobrede i 1967.

Styret har reelt samarbejdet med vestlige imperialistiske regeringer ved flere lejligheder. Det er det samme styre, der nægtede at hjælpe palæstinenserne og progressive jordanske grupper med at styrte det konservative hashemitiske regime i Jordan under den folkelige opstand i 1970, kendt som »Sorte September«. Det er det samme styre, der knuste palæstinenserne og de progressive bevægelser i Libanon i 1976, med stiltiende accept fra Vesten, og de gjorde dermed ende på den revolution, der var sat i gang. I den imperialistiske krig imod Irak i 1991 deltog Syrien i den USA-ledede koalition. De har også deltaget i »krigen mod terror«, som præsident George W. Bush iværksatte gennem et samarbejde om sikkerhedsmæssige anliggender. Israel har i virkeligheden flere gange henvendt sig til USA om at lette presset mod det syriske styre, der ikke har affyret en eneste kugle siden 1973 for at få de besatte områder tilbage.

Syriske regeringseksponenter har gentagne gange erklæret sig parate til at underskrive en fredsftale med Israel, så snart besættelsen af Golan-højderne blev afsluttet, uden at nævne det palæstinensiske spørgsmål med ét eneste ord.

Rami Makhlouf, Bashar Al Assads fætter, erklærede i juni 2011, at hvis der ikke var stabilitet i Syrien, så ville der heller ikke være stabilitet i Israel, og han tilføjede, at der ikke var nogen, der kunne garantere, hvad der ville ske, hvis det syriske styre kom noget til. Som følge af dette kan man godt forstå Israels tilfredshed med status quo under det nuværende syriske styre.

Palæstinenserne i Syrien, der er fuld-

stændig klar over alle disse ting, har i stigende grad deltaget i revolutionen sammen med deres syriske brødre og søstre. De har lidt under styrets undertrykkelse, med mere end 40 martyrer og mange hun-

Amayad Moskeen i Damaskus. Styret og dets hemmelige tjenester har tætte politiske og økonomiske forbindelser til det religiøse establishment. Det har blandt givet sig udslag i en massiv vækst i byggeri af moskeer, kirker og andre helligdomme

dreder, der er blevet arresteret af sikkerhedsstyrkerne. Antallet af støtteaktioner fra de besatte områder og fra 48-territorierne (i Israel) er blevet mangedoblet de seneste måneder.

Den folkelige bevægelse

Den geografiske spredning af opstanden – Idlib og Deraa og andre landområder, forstæderne til Damaskus og Aleppo – er et klart tegn på de undertryktes enorme engagement i denne revolution. Hovedparten af deltagere i den revolutionære bevægelse i Syrien omfatter den forarmede arbejderklasse og middelklassen, både på landet og i byerne, der har lidt under den forcerede neoliberale politik, som er ført af Bashar Al Assad siden hans overtagelse af magten. De vellykkede generalstrejker og den civile ulydighed i Syrien i løbet af december 2011, som lammede store dele af landet, var et klart bevis på aktivismen i arbejderklassen og hos andre udbyttede, som er hjertet i den syriske revolution. Det er også derfor, at diktaturet har fyret mere end 85.000 arbejdere fra januar 2011 til februar 2012 og lukket 187 fabrikker (iflg.

officielle tal).

Nedgangen i levestandarden for det store flertal af syrere, sammen med en politisk undertrykkelse, har faktisk ført til synlige protester siden 2006. I maj 2006 demonstrerede hundredvis af arbejdere fra det statslige byggeselskab, og det endte med sammenstød med sikkerhedsstyrkerne. I Homs kom det til sammenstød mellem politi og en folkemængde, der demonstrerede imod nedrivningen af huse, der var besat af fattige. Data fra 2007 viser, at antallet af mennesker, der levede i ekstrem fattigdom, defineret som dem, der ikke var i stand til at tjene til basale fødevarer og non-food behov, var vokset til 2 mio. Ca. 62 procent af dem, der lever i fattigdom, er fra landområder, og de lever i daglig usikkerhed med hensyn til at få mad og er i det hele taget i en meget udsat social situation.

I 2007 fandt der mange sammenstød sted mellem politi og demonstranter i forskellige områder af Syrien, f.eks. al-Moussrania-distriktet i Aleppo, al-Mazra i Homs og Alroudha i Damaskus. I 2008 var der arbejderdemonstrationer i Latakias havn og i Dhabla og Zabadani ved Damaskus. I 2009 og 2010 mødte styret også protester, indtil revolutionen begyndte samme år. Skellet mellem rig og fattig og uligheden i det hele taget er vedvarende blevet større de seneste år.

Forud for revolutionen var andelen af syrere, der levede under fattigdomsgrænsen, vokset fra 11 procent i 2000 til 33 procent i 2010. Det vil sige, at ca. 7 mio. syrere levede under fattigdomsgrænsen. Arbejdsløsheden steg konstant, og der var op imod 20-25 procent arbejdsløse, heraf 55 procent blandt unge under 25, i et land hvor unge under 30 udgør 65 procent af den samlede befolkning. Arbejdsmarkedet var ikke i stand til at opsuge de 380.000, som fyldte rækkerne af arbejdsløse hvert år, men regeringen lovede at skabe 250.000 jobs pr. år, ifølge en 10-års-plan, som i øvrigt var umulig at realisere. Oven i det kom der en ny arbejdsmarkedslov i Syrien i april 2010, der klart favoriserede arbejdsgiverne.

Det syriske regimes støtter og den del af venstrefløj, der nægter at støtte den syriske revolution, betragter altså de undertrykte og udbyttede masser i Syrien, der udgør hovedparten af den folkelige

Opstanden har spredt sig til mange byer, her en demonstration i Idlib, 5 februar i år.

» Israels udenrigsminister Avigdor Lieberman havde ret, da han sagde, at det post-revolutionære Egypten er en større trussel imod Israel end Iran, og det kan man også sige om Syrien«

bevægelse, som bare et simpelt instrument for Saudi-Arabiens og USA's imperialistiske politik. Samtidig forsvarer de eller undlader at vende sig imod et styre, der samarbejder med de vestlige imperialister og beskytter Israel, og som fører en neoliberal politik til fordel for en lille økonomisk elite, der langt fra er sekulær, men rent faktisk bliver støttet af de religiøse lederskaber.

Konklusion

Israels udenrigsminister Avigdor Lieberman havde ret, da han sagde, at det post-revolutionære Egypten er en større trussel imod Israel end Iran, og det kan man også sige om Syrien. Et frit, progressivt, demokratisk og reelt uafhængigt Egypten og Syrien er ubetinget farligere for den zionistiske apartheid-stat og dens besatte områder end den undertrykkende syriske og islamiske republik.

Revolutionen i Syrien er en del af den revolutionære proces i den arabiske verden og kan ikke adskilles fra den. Det syriske folk kæmper, lige som egyptere, tunesere, folk i Bahrain og andre demokrater, socialister og anti-imperialister

i regionen.

Det er det syriske folk, som er de sande revolutionære og anti-imperialister – ikke Bashar Al Assads styre. Det var den syriske befolkning, der tog imod palæstinensere, libanesere og irakiske flygtninge, da de blev angrebet og deres lande besat af imperialistiske magter som USA og Israel. Den syriske revolutions sejr åbner en ny modstandsfront imod de imperialistiske magter, mens et nederlag for den vil styrke dem. Længe leve den syriske revolution.

Artiklen blev bragt på New Socialist <http://www.newsocialist.org/index.php/611> den 29. maj og er oversat af Niels Overgaard Hansen. Khalil Habash er en syrisk aktivist og medlem af Syriens Revolutionære Venstre (Yassar Thawri Suri).

SYDAFRIKA:

Et nyt ANC

AF MERCIA ANDREWS

Fra festlighederne i anledning af ANC's 100 års-dag.

En aktivist på den sydafrikanske venstrefløj ser tilbage på ANC's 100-årige historie. Fra en bevægelse, der stod i spidsen for massernes kamp mod apartheid-regimet, er ANC blevet statsbureaukratiets og den nye økonomiske elites parti.

ANC fejrede sit 100 års jubilæum den 8. januar 2012. Det var bestemt en stor bedrift for den ældste befrielsesbevægelse i Afrika. I løbet af sin historie har den været nødt til at tage mange udfordringer op. Nok især udfordringen at bevare en bredt baseret enhed, samtidig med at man skulle fastholde evnen til at handle og føre sin strategi ud i livet. Det er en bemærkelsesværdig del af ANC's historie og vidner om generationer af fantastiske ledere, som

har formet og anført ANC. Ved festlige lejligheder er der dog ofte nogle blinde vinkler.

Pluralitet i den nationale befrielseskamp

En af de ting, der har en tendens til at gemme sig i sådan en blind vinkel og blive overset, er det faktum, at kampen for frihed i Sydafrika havde mange impulser – forskellige strømninger, divergerende stemmer og positioner, der fandtes både i og udenfor ANC og i sidste ende hjalp med at definere ANC. En anden ting, der let bliver glemt, er spørgsmålet om, hvorfor de socialistiske kræfter – især kommunistpartiet, som har sat det meste af sin eksistens ind på at opbygge og påvirke ANC – har været ude af stand til at sikre en antikapitalistisk orientering. Det er et afgørende spørgsmål for venstrefløjen.

Vores deltagelse i 100 års festlighederne for ANC gør, at vi må reflektere over begge disse spørgsmål.

I begyndelsen af det 20. århundrede startede ANC op som en moderat organisation for den sorte middelklasse, baseret på afrikansk nationalisme.

Den udviklede sig fra en respektfuld lobby-gruppe til en bred kampagneorganisation med revolutionær styrke og endelig til et regeringsparti. Mens ANC i starten gik meget lidt op i landbefolkningens og den sorte arbejderklasse, hjalp fremkomsten af fagforeninger og især Industrial Commercial Workers Union organisationen til at orientere sig mod de besiddelsesløse masser.

Det var i overvejende grad i 1950'erne, at ANC under indflydelse fra uafhængighedskampe i den tredje verden og det på daværende tidspunkt forbudte sydafri-

kanske kommunistparti (som begyndte at spille en ledende rolle i ANC) begyndte at omfavne militante masseaktioner, der krævede en mobilisering af arbejderkvarterer, andre organisationer og bevægelser.

For at udbrede sin støtte blandt samfundets undertrykte begyndte man at opbygge alliancer med ligesindede bevægelser såsom Natal Indian Congress, Coloured People's Congress og den (hvide) Congress of Democrats. Af stor betydning var det, at South African Congress of Trade Unions (SACTU) gik med i Congress-Alliancen og blev dens faglige gren.

Vedtagelsen af Freedom Charter forenede disse og andre bevægelser og gjorde det muligt for ANC at operere som en bred kirke, hvor nationalister, kommunister og liberale osv. gik sammen omkring det fælles mål at vælte apartheid-regimet.

Andre røster, påvirkninger og bidrag

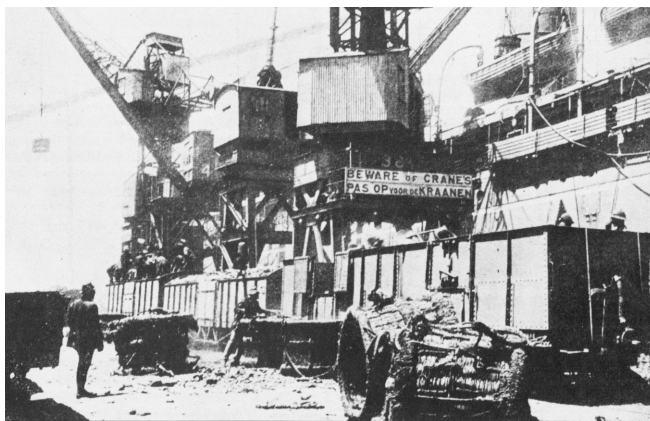
Trods det faktum, at de socialistiske strømninger i Sydafrika fulgte skillelinjerne fra den internationale opdeling efter splittelserne i Komintern, så blev sydafrikansk politik i vid udstrækning påvirket af såvel pro-sovjetiske kræfter, trotskismen og andre uafhængige marxistiske strømninger. Den socialistiske bevægelses historie i Sydafrika blev i høj grad defineret af strategi og taktik i forhold til at kombinere kampen for socialisme med den nationale befrielsesbevægelse.

Det er denne kamp for at tillempe marxismen til de nationale betingelser, som har en så rig og varieret historie; en indfødt marxisme, som både berigede marxismen og den aktuelle kamp for national befrielse. Her kan vi fremhæve debatterne om jordspørgsmålet og de nationale spørgsmål, teorier om kapitalismens udvikling i underudviklede lande (udtryk for produktionsmåder), overgangen til socialisme osv.

Det er særlig vigtigt at anerkende bidragene fra to bevægelser, som i stigende grad er blevet ignoreret eller forfalsket i tiden efter 1994.

The Non European Unity Movement blev dannet i 1943. Det var en bevægelse, som på føderalt plan forsøgte at samle folk fra de store sorte grupper – afrikanere, farvede og indere – uafhængigt af deres religion, kaste eller stamme. Samlingsspunktet skulle være et program for demokratiske krav i Tipunksprogrammet. Congress of the People, som ANC stod i spidsen for, og vedtagelsen af Freedom Charter i 1955, var åbenlyst påvirket og inspireret af eksemplet fra Unity Movement.

Arven fra Unity Movement kom til udtryk i form af ikke-samarbejdspolitikken og i boykot-taktikken, som blev et stærkt redskab for modstand mod apartheidregimentens del-og-hersk-politik og forsøg på samarbejde gennem bantustan-strategien i 1970'erne og 80'erne. Man kunne også se den i afvisning af at organisere sig ud fra racetilhørsforhold, og i opbygningen af en samlet nation med perspektiver på sprog- og jordspørgsmålet, som på-

Fremkomsten af fagforeninger og strejker fik ANC til at orientere sig mod de besiddelsesløse masser. Billedet er fra en havnestrejke i Cape Town i 1919.

virkede alle dele af befrielsesbevægelsen. Men på grund af splittelser, svage forbindelser til de sorte arbejdsklassesamfund (med visse undtagelser) og en dominans fra professionelle middelklasseledere, så lykkedes det stort set ikke at materialisere disse ideer og taktiske principper i den virkelige kamp.

Det blev op til Black Consciousness Movement, anført af Steve Biko, og fremgangen for den uafhængige fagbevægelse at sætte kraft bag nogle af de

» Den socialistiske bevægelses historie i Sydafrika blev i høj grad defineret af strategi og taktik i forhold til at kombinere kampen for socialisme med den nationale befrielsesbevægelse.«

vigtigste ideer i Unity Movement og give dem en betydning for massernes kamp. Black Consciousness Movement byggede på en ideologisk holdning, som hyldede vigtigheden af at tro på egne kræfter og genskabte en følelse af stolthed og selvbevidsthed blandt de sorte og blev dermed en udfordring af apartheidopdelingen af de ikke-hvide eller afrikanere, farvede og indere.

Black Consciousness Movement så alle de undertrykte som sorte og gav dermed udtryk for nødvendigheden af at overvinde apartheidregimentets del-og-hersk-strategi ved at forene alle undertrykte i en kamp for national befrielse. I sin kerne var dette det centrale i den strategi, der blev lanceret af de tidlige modstandere af raceadskillelse og støttet af videnskabens afvisning af racekriteriet som en gyldigt biologisk kategori.

Denne linje tog et skridt videre med fremvæksten af den uafhængige fagbevægelse i 1970'erne og tidligere 80'ere, og som senere førte til dannelsen af den Sydafrikanske Faglige Landsorganisation FOSATU. FOSATU var en aktivistisk landsorganisation dannet i 1979. Den gik ind for arbejderkontrol og demokrati i fagbevægelsen og i virksomhederne. FOSATU mente, at fagforeningerne ikke skulle være raceopdelte og var en af de første landsorganisationer, som faktisk organiserede på tværs af forskellige hudfarver.

Studerteroprøret i 1976 og den efterfølgende bølge af massestrejker og protester i de sorte townships var et signal om, at apartheidsystemets afslutning var begyndt. Anti-kapitalistisk politik slog rødder i Sydafrika, og massebevægelsen udfordrede staten på mange fronter. En revolutionær situation var ved at modnes, og det stod klart, at den herskende klasse ikke kunne herske på den gamle måde, og at masserne nægtede at lade sig regere på den gamle facon. For første gang i

Der er stadig store problemer med at sørge for grundlæggende behov som bolig, vandforsyning og elektricitet.

» I de seneste to årtier har ANC udskiftet sin basis fra masserne til en afhængighed af statsbureaukrati, partiapparatet og en ny elite både på landet og i byerne.«

befrielsesbevægelsens historie så man folkelige mobiliseringer, masseopstande, selvforsvarsgrupper og arbejderkampe, som ikke bare fandt sted på samme tid, men som skabte politiske betingelser, som rakte ud over kravet om én person – én stemme'. Det var en periode med skærpet bevidsthed, som omformede og radikaliserede ANC. Det blev opfanget i ANC's opfordring til at gøre landet uregerligt. Det kunne også ses i ANC's analyse af den daværende situation i Sydafrika som en dobbeltmagts-situation, det vil sige på den ene side masseopstande anført af gadekomiteer i boligområderne, folke-domstole og paralyseringen af de lokale regeringsstrukturer, og på den anden side staten og dens undertrykkelsesapparat. At tage magten blev et punkt på den nationale dagsorden.

I denne situation blev socialistiske kræfter i stigende grad ledende i den brede massebevægelse, som blev opbygget i de konkrete kampe i Sydafrika. Strategien med at opbygge en bred folkelig alliance som en demokratisk massebevægelse, og mere konkret i form af United Democratic Front, gav mulighed for at sikre en socialistisk ledelse af kampen mod apartheid.

Det kom imidlertid aldrig til at ske, og på kun få år faldt radikaliseringen af massebevægelsen og af ANC til jorden

på grund af både objektive og subjektive faktorer. Sovjetunionens sammenbrud var en katastrofe for ANC og for det sydafrikanske kommunistparti (SACP), som var blevet helt afhængig af den materielle og ideologiske hjælp. Det var ikke kun ANC, som blev påvirket af den ændrede balance i de internationale styrkeforhold. Også befrielsesbevægelser fra Irland, Palæstina, El Salvador og mange andre blev tvunget til at genfinde sig selv i den nye situation. Sovjetunionens sammenbrud skabte en ideologisk krise for venstrefløjen. Socialismens troværdighedskrise havde ødelæggende konsekvenser for SACP. Ledende medlemmer af Centralkomiteen som Thabo Mbeki og Jacob Zuma forlod partiet. Ledelsen af SACP trådte tilbage.

ANC benyttede lejligheden til at indgå i forhandlinger med apartheidregeringen, da De Klerk senere krydsede Rubicon (dvs. besluttede at opgive raceadskillelsen, red), men i forhandlingerne og den senere overgang fra apartheid var det umuligt at skabe rum for en permanent kamp, som kunne åbne op for en overgang til en meget mere radikal omformning af det eksisterende system. I stedet udviklede og forkastede ANC og dele af UDF den folkelige modstand. Som et håndtag blev de folkelige protester og masseorganisationer tændt og slukket i forhold til, hvad der var nødvendigt for at få en forhandlingsløsning med apartheidregimet. Dynamikken i massemobiliseringen og den arbejdermagt, som havde formet befrielsespolitikken i 1980'erne blev bevidst sat til side, efterhånden som den politiske overgang og forhandlingerne kom i centrum.

I starten, i løbet af de første år med forhandlinger, fastholdt ANC en radikal profil i offentligheden. I sine første offentlige udtalelser efter løsladelsen fastslog Nelson Mandela, at det stadig var ANC's politik at nationalisere økonomiens kerneområder. Samme budskab kom fra Chris Hani, Harry Gwala og mange ledere af de folkelige bevægelser. Men efterhånden som forhandlingerne skred frem, accepterede ANC at give afkald på den væbnede kamp og fordømme vold. I denne periode sluttede den moderate ledelse i eksil sig sammen med de reformistiske elementer i de interne ANC-strukturer og blev den ledende kraft, som førte ANC frem til indgåelsen af en aftale med apartheidregeringen.

Den ikoniske status hos Mandela, Tambo og Slovo, som alle ønskede en orden med den herskende klasse, var nok til at dække over de dybe classeskel og klasseinteresser inden for den demokratisk massebevægelse. På grund af deres lederskab og på grund af ideologien i den afrikanske nationalisme – den lim, som bandt den brede ANC-»kirke« sammen – var de i stand til at udplacere de radikale kræfter i og udenfor ANC, som var modstandere af en aftale med apartheidregimet.

Venstrefløjen uden for ANC boykottede forhandlingerne og krævede i stedet en grundlovgivende forsamling og begik den fejl at holde sig helt uden for forhandlingerne. Ved at værne om sin renhed mistede man indflydelse i samfundet i bredere forstand og blev mere og mere marginaliseret. ANC fik frie hænder til at indgå vigtige kompromisser uden

at skulle betale en politisk pris i form af deres støtte fra masserne. Den succesfulde afslutning på forhandlingerne og den kendsgerning, at de førte til et system med én person- én stemme betød, at ANC var i stand til at fremstå som befrielsesbevægelsen.

Mod nye kampe og bevægelser

I forhold til nye kampe og bevægelser er det klart, at de sidste 20 år har ændret ANC fra en bevægelse forankret i kampen for frihed og modstand (den bevægelse, som stod i spidsen for boykot af de raceadskilte busser, for kvindernes march til Pretoria mod pas-lovene (1955, red), for minearbejdernes strejke, kampagner for frigivelse af politiske fanger, indkaldelsen af Folkekongressen og vedtagelsen af Freedom Charter) til et politisk parti, som i sidste ende følger behovene hos den internationale og lokale kapital. Dette er sandheden, selv om fremadstræbende dele af småborgerskabet med rødder i statsbureaukratiet og de statslige virksomheder bygger på ANC's opbakning fra arbejderklassen. Med magten i hænderne er det ikke lykkedes for ANC at bryde de monopoler, som dominerer den sydafrikanske økonomi, da dette stod på dagsordenen, men har tilladt de største virksomheder at flytte fra Sydafrika og genopfinde

sig selv som udenlandske selskaber, plus at man har markedsgjort og privatiseret centrale statslige virksomheder og funktioner og overgivet vores økonomi til WTO og behovene hos den griske finanskapital.

Den økonomiske politik har som konsekvens af forskellige GEAR-inspirerede tiltag (GEAR = Growth, Employment and Redistribution (GEAR) – et økonomisk vækstprogram iværksat fra 1996, red.) ført til stigende ulighed (Sydafrika bliver nu regnet for det mest ulige land i verden), og arbejdsløsheden er mere end fordoblet med en faktisk arbejdsløshed i dag tæt på 40 procent – en af de højeste i verden. Og det er under ANC's ansvar, at næsten 40 procent af arbejdsstyrken hyres gennem jobagenter. Ved at prioritere programmet Black Economic Empowerment (BEE) og fremme en sort kapitalistklasse (som strategi for at fjerne racismen i økonomien) har problemer med entreprenør-korruption paralyseret statens råderum og skabt en dyb krise inden for uddannelses- og sundhedssystemet, ligesom rammerne for de lokale myndigheder er smuldret.

De store problemer med at sørge for grundlæggende behov som bolig, vandforsyning og elektricitet har ført til over 6000 protestaktioner sidste år, ifølge politiets statistikker. En ny bølge af klassekampe, som på den ene side er

motiveret af den udbredte tilstand af løsarbejde og arbejdsløshed, og på den anden side af den organiserede fagbevægelses forsvar for job og løn, skriger på en politisk koordinering og aktionsenhed – noget som »det kæmpende ANC« stod for i gamle dage. SACP, som stadig opfatter sig som »arbejderklassens avantgarde, har begravet sig selv i Zuma-projektet og taget ansvaret for at regere den sydafrikanske tragedie efter apartheid – i stedet for at anerkende betydningen af disse kampe for at sætte en ny arbejderklasse-dagsorden i et Sydafrika, som stadig trænger til grundlæggende forandringer. I de seneste to årtier har ANC udskiftet sin basis fra masserne til en afhængighed af statsbureaukratiet, partiapparatet og en ny elite både på landet og i byerne. I stigende grad er ANC blevet den nye elites parti.

Forandringen kan ikke længere komme fra ANC. Polokwane (ANC's seneste kongres fandt sted i 2007 i byen Polokwane/Pietersburg, red.) var et eksempel på, at venstrefløjen i ANC ikke er i stand til at skabe nogen meningsfuld forandring. Polokwane, som et forsøg på at genskabe en demokratisk kultur og genetablere forbindelse mellem organisationen og de almindelige medlemmer, det vil sige at udskifte »klasseprojektet fra 1996« (neoliberalismen) med en radikal strategi for omfordeling af værdierne, er blevet bremsat af bureaukratiet i statsapparatet og i selve ANC. Den griske elite har undermineret alle progressive tiltag i den økonomiske politik. Tempoet i landreformen er stadig lige langsomt. Selv den miskrediterede politik med willing-buyer, willing-seller policy (dvs. de store jordejere selv afgør, om de vil sælge, red.) fortsætter, og den lovede sygesikringsreform er langt fra at blive gennemført.

Med mindre der eksisterer sociale bevægelser, stærke fagforeninger og radikale initiativer som for eksempel den nye Democratic Left Front, som mobiliserer for alternativer på en bred anti-kapitalistisk platform, kommer vi ikke til at se frugterne af 100 års kampe.

Mercia Andrews er aktiv i bevægelser for retten til jorden og er medlem af Democratic Left Front. Artiklen er oversat fra det sydafrikanske tidsskrift Amandla af Bodil Olsen og Åge Skovrind

Den voldsomme arbejdsløshed har skabt en ny bølge af klassekampe.

I marts måned i år var der store demonstrationer i Johannesburg og en række større byer.

En brutal tragedie, som *aldrig* skulle være sket

AF AMANDLA

Ingen begivenhed siden afslutningen på apartheidregimet sammenfatter på samme måde som massakren i Marikana, hvor overfladisk omstillingen har været i dette land. Hvad der skete, vil blive diskuteret i år fremover.

Det er allerede klart, at minearbejderne vil blive beskyldt for at være voldelige. Minearbejderne vil blive fremstillet som vilde. Men faktum er, at tungt bevæbnet politi med skarp ammunition brutalt skød og dræbte over 35 minearbejdere. Mange flere blev såret. Nogle vil dø af deres kvæstelser. Ti andre arbejdere var blevet dræbt lige før denne massakre. Det var ikke en aktion udført af egenrådige politifolk. Massakren var et resultat af beslutninger taget i toppen af politiets strukturer. Politiet havde lovet at svare igen med magt og kom med skarp ammunition. De opførte sig ikke bedre end apartheidpolitiet i Sharpeville, i Soweto-oprøret og i protesterne fra 1980'erne, hvor mange af vores folk blev dræbt. Politiets aggressive og voldelige svar på protesterne mod dårlig kommunal service finder et ekko i denne massakre. Dette repræsenterer en blodplet på det nye Sydafrika.

Det repræsenterer et mislykket lederskab. Det er et mislykket lederskab hos regeringen: dens arbejdsminister og minister for råstoffer, som har været fraværende under hele denne episode; dens politiminister, som fastholder, at det ikke er en politimæssig, men udelukkende en faglig konflikt, og som forsvarer politiets handling; en mislykket præsident, som kun kan komme med banaliteter i forhold til krisen og ikke mobilisere sin regering og dens umådelige ressourcer til her og nu at gøre noget ved minearbejdernes problemer og nu deres efterladte familiemedlemmer.

Det har været en mislykket og forræderisk ledelse af Lonmin-minen, som ignorerede de faglige ledere og nægtede at tage sig af arbejderne og deres krav. Ledelsen flik-flækker mellem at sige ja til forhandlinger med arbejderne og afviser så med henvisning til, at der er indgået en to-årig aftale med Minearbejderforbundet (NUM).

Det er desværre også et mislykket fagligt lederskab. I første omgang NUM, som ser enhver opposition til deres ledelse som kriminelt og påstår, at al modstand nødvendigvis må være skabt af Mineselskabet. Dette er åbenlyst ikke rigtigt. Det er også gået galt hos (den konkurrerende faglige organisation, red) Association of Mining and Construction Union (AMCU), som optræder opportunistisk i et forsøg på at rekruttere utilfredse NUM-medlemmer og mobiliserer arbejdere for urealistiske krav og forsømmer at fordømme vold fra sine medlemmer.

Graden af vold i vores miner viser den store ulighed og polarisering i det sydafrikanske samfund. Minearbejdere er ansat under ekstremt usle forhold og lever i elendige lejre uden basale fornødenheder. Minearbejderne bliver ofte ansat gennem arbejdsformidlere og bliver marginaliseret uden anstændige arbejdsforhold.

De vilde strejker (ligesom andre lignende strejker i minerne), som startede begiven-

hederne, som førte til nedslagtningen, er et svar på den strukturelle vold i det sydafrikanske minesystem. Men det er også et svar på noget andet, som vi ikke må glemme.

Forgyltde mineejere med erfaring fra BEE-samarbejde (BEE, Black Economic Empowerment, et regeringsprogram som skal sikre sorte og farvede større plads i erhvervslivet, red) ser en lejlighed til at drive en kile ind mellem «ansvarlige» faglige ledere og arbejderne. De lokker fagforeningerne ind i hyggelige forhold og isolerer dem fra arbejderne på gulvet. Vreden i minerne er en dybtfølt vrede mod mineledelsen, som i stigende grad bliver rettet mod de faglige ledes medansvar og deres manglende evne til at forsvare og repræsentere arbejdernes interesser. Fremmedgørelsen mellem de menige medlemmer og fagforeningens ledelse er en faktor bag det, som skete i Lonmin-minen, og som sker i andre platinium-miner. Ikke desto mindre er nedslagtningen af 35 minearbejdere et resultat af statens, nærmere bestemt politiets, vold. Som minimum må minister (for politiet, red) Mthethwa tage ansvaret på sig og træde tilbage.

Denne udtalelse er offentliggjort den 17. august 2012 af redaktionen på det sydafrikanske webmagasin Amandla

Tungt bevæbnet politi med skarp ammunition skød og dræbte over 35 minearbejdere

Den 17-19. maj var Frankfurt, hovedsædet for den Europæiske Centralbank, centrum for tre dage med besættelser og blokader

AF PIERRE VANDEVOORDE

Kansler Angela Merkels arrogance afspejler selvsikkerheden hos den dominerende elite i Tyskland. Bundeswehr, den tyske imperialismes hær, er klar til at rykke ud overalt på kloden. På ti år er årsindkomsten hos de rigeste steget med 50 procent. Og til trods for visse skandaler er modstanden begrænset (a-kraftmodstanden, bevægelsen mod den ny jernbanestation i Stuttgart, aktioner mod nynazister, »Blockupy« i Frankfurt).

Den 12. juli blev den tidligere formand for CDU i Baden-Württemberg anklaget for en ulovlig konkurrenceaftale i forbindelse med salget af det regionale elektricitetsselskab til den franske industrigruppe EDF. Fem måneder tidligere var Tysklands præsident Christian Wulff tvunget til at træde tilbage efter en finansskandale: Manden, som var valgt blandt medlemmerne af Bundestag til dette ærefulde ansvar, og som snart bliver stillet for en domstol, gjorde derefter krav på sin livspension på 199.000 euro, for at have siddet i embedet i 20 måneder, mens pensionsalderen blev hævet til 67 år, og millioner af mennesker lever på Harz IV

(kontanthjælp) eller miserable lønninger.

Dette er blot to eksempler blandt flere på, hvorfor en diffus stemning af foragt og utilfredshed, og ligefrem vrede, er

» Imidlertid giver den tyske kapitalers gunstige placering i den internationale økonomi mulighed for at give indrømmelser til arbejderne«

ganske udbredt i forhold til »politikkerne«. Det er baggrunden for et muligt nederlag til koalitionen mellem CDU/CSU og det liberale FDP ved valget i september 2013, og et comeback til en regering bestående af det socialliberale SPD og deres støt-teparti De Grønne.

Konflikt, nederlag, indrømmelser

Den 17-19. maj var Frankfurt, hovedsædet for den Europæiske Centralbank, centrum for tre dage med besættelser og forskellige blokader, som formåede at lukke området

med alle bankerne, mens 5.000 betjente var i aktion med det angivelige formål at sikre bygninger og personer. Demonstrationen lørdag samlede omkring 25.000 personer fra Tyskland, Italien og Frankrig (og Danmark, se artikel, www.socialistiskinformation.dk/side.php?id=955). Der var en god mobilisering fra Attac Tyskland, en dynamisk organisation, og omkring 20 grupper fra det post-autonome netværk »Interventionistisk Venstre«, som trods sine politiske uenigheder (blandt andet i forhold til Die Linke) er anerkendt for sin evne til at mobilisere, som for eksempel til G8-topmødet i Heiligendamm i 2007 eller til aktioner mod transport af atomaffald.

En demonstration af denne størrelse midt i en weekend kan ikke ignoreres. Men virkeligheden er, at styrkeforholdet mellem klasserne kommer til udtryk i den endelige konkurs for apotekerkæden Schlecker, som blev annonceret fire dage senere af kreditorerne. Det kommer til udtryk ved lukningen af de 2.800 tilbageværende butikker og afskedigelse af 14.000 ansatte (overvejende kvinder). I flere måneder har dødskrampen stået på,

Die Linke har ved de seneste delstatsvalg oplevet voldsom tilbagegang og står i meningsmålingerne til en halvering ved det kommende forbundsdagsvalg

hvor det politiske system, især kansleren, har afvist at gribe ind, mens fagforbundet Ver.di har passet omhyggeligt på med ikke at skræmme potentielle købere. Ved at afvise en mobilisering af de ansatte til at udfordre det private ejerskab i en eller anden form (ekspropriering, arbejderkooperativ med offentlig støtte osv.) skabte fagforeningen betingelserne for et alvorligt nederlag.

Virkeligheden kommer også til udtryk i den sandsynlige lukning i 2016 af Opel i Bochum (med lukning af produktionen af Zafira-modellen), om ikke før. Der er tale om en fabrik med 3.300 ansatte, som General Motors har besluttet at lukke, på linje med andre i Europa, for at sikre sine profitter. Fabrikken har store kamptraditioner, men de nuværende ledere af bedriftsrådet (fællesklubben, red) og af IG Metall har for øjeblikket valgt at fokusere på virksomhedens kvaliteter, dens potentiale for at udvikle en ny model, dens højere produktionskapacitet og omkostningerne ved en lukning (en milliard euro).

Imidlertid giver den tyske kapitals gunstige placering i den international

økonomi mulighed for at give indrømmelser til arbejderne. Fagforeningerne har netop fået lønforhøjelser, som selv finansminister Schäuble har anbefalet (aftalen underskrevet i maj for ansatte i kemiindustrien forudser en lønstigning på 4,5 procent i den næste 19 måneder, inklusiv forbedret mulighed for lokale lønforhandlinger), arbejdsløsheden falder, og bevægelsen af arbejdsløse er forsvundet fra scenen. Det magtfulde fagbureaukrati har ikke klaget over Merkel, men stillet sig tilfreds med de store traditionelle manøvrer under de årlige forhandlinger og har opnået »præsentable« resultater.

Krisen i Die Linke

De Grønne opstod og udviklede sig parlamentarisk under mobiliseringerne mod atomkraft og oprustning i 1980'erne (før de i rekordtempo blev integreret). Die Linke opfangede vreden og oprøret mod de brutale nedskæringer i Agenda 2010-planen, som blev iværksat af regeringskoalitionen mellem Socialdemokrater og Grønne. Protesterne kom til udtryk i »mandags-demonstrationerne« i 2003-04.

I 2009 vandt Die Linke 76 mandater i Bundestag (ud af 622), og i 2010 5,6 procent og 11 mandater i Nordrhein-Westfalen, den største delstat. Der så ud til at være en proces i gang, hvor partiet slog rødder og vandt fodfæste i de vesttyske delstater. Denne udvikling synes imidlertid nu at være forbi.

De to seneste valgnederlag har understreget dette. De gode udsigter for SPD/De Grønne og fremkomsten af Piratpartiet, som afspejler en tåget utilfredshed (hvor man både støtter gratis offentlig transport og budgetbesparelser) har afstedkommet en krise, som kom til fuldt udtryk på landsmødet i Göttingen den 2-3. juni 2012, fem år efter partiets dannelse.

Med meningsmålingerne, der kun giver Die Linke lidt over halvdelen af de 11,9 procent i sidste parlamentsvalg i 2009 (spærregrensen er 5 procent), blev debatten uhørt aggressiv. Debatten fokuserede på nødvendigheden af at forny det dobbelte lederskab, med et mål om at vælge en mand og en kvinde, en fra øst og en fra vest. Oskar Lafontaine var klar til at komme tilbage, to år efter hans afgang

af helbredsmæssige årsager, hvis der ikke var nogen modkandidat. Men »baronerne fra øst« holdt fast på Dietmar Bartsch som kandidat – en apparatets mand, parlamentsmedlem og »pragmatisk« tilhænger af regeringsaftale med SPD.

Det førte til en konflikt mellem de to personer, som symboliserede Die Linke's succes – Oskar Lafontaine, tidligere præsident i Saarland, formand for SPD fra 1990 til 1995, kortvarigt finansminister under Schröder, hvorefter han meldte sig ud af SPD i 2005 – og Gregor Gysi, formand for PDS ved dets dannelse i 1990 (Partei des Demokratischen Sozialismus), efterfølger for statspartiet SED i DDR, og formand for parlamentsgruppen i Bundestag. Sidstnævnte udfordrede åbent repræsentanterne fra vest: »Jeg kan ikke acceptere al denne arrogance i forhold til folk fra øst. Det minder mig om Vestens arrogance i forhold til Øst under genforeningen. Hvorfor kan vi ikke anerkende, at vi er et stort parti i Øst og kun et lille parti i Vest?« Klaus Ernst, afgående medlem af formandskabet, talte om »tegn på opløsning«, mens flere kommentatorer fremmanede risikoen for en splittelse.

Mens Katja Kipping, fra Dresden (fra »Friheds«-fraktionen, en del af »pragmatikerne«), blev valgt, stillede modstanderne af Barsch til sidst en uventet kandidat, som vandt med 297 mod 251, nemlig Bernd Riexinger (56), ukendt i offentligheden, men en respekteret personlighed på den faglige venstrefløj, formand for Ver.di i Stuttgart og for partiet i Baden-Württemberg, og også engageret i bevægelsen Stuttgart 21 (som er imod mega-stationen).

En krise om partiets linje

»Pragmatikerne« var altså i sidste ende ikke i stand til at profitere så meget af situationen, som de havde håbet. Partiets linje er stadig åben. Men vi må ikke undervurdere den kendsgerning, at takket være de gældende regler er de østtyske medlemmer i øjeblikket stadig underrepræsenteret. Den reelle vægt fra de forskellige tilhængere af tilpasning som for eksempel Forum for Demokratiske Socialisme (FDS), de valgte byrådere, borgmestrene, »fraktionerne« (en gruppe af valgte tillidsfolk, som nyder særlige rettigheder) i kommunerne, amterne (kre-

ise), delstaterne, deres valgte kolleger (på alle niveauer), apparatet af ansatte, – alle har de fået en større vægt siden valgenderlaget i Nordrhein-Westfalen.

Dette skifte er ydermere blevet fulgt op af venstrefløjens nederlag på delstatskongressen i slutningen af juni. I den vedtagne resolution er de passager, som trak en klar skillelinje i forhold til de institutionelle partier og referencerne til

» Die Linke må vise i dette valgår, at det kan være et nyttigt parti, som hjælper med at organisere modstand«

anti-kapitalisme blevet fjernet, ligesom den eksplicitte kritik af ledelsen af fagbevægelsen. Det bliver også slået fast, at SPD og De Grønne kunne være koalitions partnere. Men samtidig er der, hverken på forbundsniveau eller i de fleste delstater, nogen plads for en regeringsalliance med SPD, som ikke har noget behov for at besvære sig selv med en partner, der stadig præsenteres som »ekstremistisk«. Og slet ikke, når SPD ikke behøver Die Linkes mandater til et flertal.

En ny start?

Uden nogen væsentlig bevægelse af protester fra neden, uden erfaringer med selvorganisering, som undslipper apparaternes kontrol, uden mere skærpet klassekamp, vil der ikke komme nogen væsentlig ændring af styrkeforholdet. Selv om Die Linke havde viljen til det, så har partiet ikke kapaciteten til at tage initiativ til bevægelser af denne type (og desværre har de politiske strømninger til venstre i endnu mindre grad). Venstrestrømningerne i partiet, især Antikapitalistisk Venstrefløj (AKL) forsøger at overtale partiet til at prioritere denne målsætning. De henviser til det nye program, som eksplicit snakker om Die Linkes ønske om at afskaffe kapitalismen. Spørgsmålet om den konkrete forbindelse mellem det strategiske perspektiv og hverdagens modstandskampe (for eksempel »retten til byen« i modsætning til de ekstreme huslejer og mangel på

boliger, modstanden mod budgetrammer og deres konsekvenser for den offentlige service osv.) er fortsat et nøglepunkt. Vi kommer til at se det igen i diskussionerne i forbindelse med forberedelsen af valget til Bundestag i 2013.

Behovet for at omstille et parti, hvis basisstrukturer for ofte kun er aktive i forbindelse med valgkampe, til en organisation, hvis medlemmer er forankret på deres arbejdspladser, uddannelsessteder og boligkvarterer, og som beviser sin nytte uafhængigt af valgmæssige bekymringer. Ud fra dette synspunkt må man anerkende, at der også er ting at lære fra strukturerne i øst med hensyn til traditioner og forankring. Die Linke må vise i dette valgår, at det kan være et nyttigt parti, som hjælper med at organisere modstand.

Tyske revolutionære har truffet nogle meget svære valg i forhold til organisations-opbygning. De fleste er i Die Linke, stort set uden illusioner. Et mindretal af smågrupper har valgt den utaknemmelige vej med langsom forankring på arbejdspladser og i sociale bevægelser, med risiko for at deres egen overlevelse bliver hovedprioriteten.

Det er en udbredt opfattelse, at der på vejen til at overvinde den nuværende situation kan opstå mange overraskelser. Med dette udgangspunkt er det nødvendigt at udnytte alle muligheder for dialog, konfrontation, refleksion og fælles aktiviteter. Målet er, uafhængigt af de aktuelle valg, at skabe en anti-kapitalistisk pol, som har tyngde og er synlig, og som er til stede såvel inden for som uden for Die Linke.

Pierre Vandevoorde er medlem af Internationalt Udvalg i det Nye Antikapitalistiske Parti (NPA) i Frankrig og af Fjerde Internationale. Oversat fra *International Viewpoint* af Karina Skov

DIE LINKE.

KINA:

Arbejderkampe angriber

AF TOM MITCHELL

elitens

Der er stor debat om Kinas voksende økonomiske betydning, men mindre om utilfredsheden blandt kinesiske arbejdere.

Bo Xilai, leder af Kinas Kommunistiske Parti i Chongqing-provinsen blev fyret for sin kritik af planer om en massekampagne for flere privatiseringer.

Der er stor diskussion om den kinesiske økonomi og den stadig større rolle, som den spiller i den globale kapitalismes udvikling. Meget af debatten har fokuseret på spændingerne mellem et USA, der tilsyneladende er i tilbagegang, og et Kina på vej frem – samt på mulige forandringer i den globale magtbalance.

I forbindelse med neoliberalismens globale dominans, støttet af USA, er »den kinesiske model« blevet bragt på bane som et muligt alternativ. Kinas fremgang er dog langt fra sikker, »modellen« har sine indre selvmodsigelser, hvilket det voksende antal arbejderkampe er med til at afsløre.

Faldende efterspørgsel i Vesten

Den kinesiske økonomi er vokset betyde-

ligt siden 1980'erne. Det kan tilskrives de lave lønninger, udviklingen af en eksportorienteret fremstillingssektor og nedgangen i de vestlige økonomiers »virkelige« økonomi – en nedgang, der jo så ikke gælder den finansielle sektor.

Den globale finanskrisen førte til en kraftig vækst af statslige støtteordninger i Kina for at fastholde eksporten. Det fremkaldte inflatoriske tendenser i hele den kinesiske økonomi.

Et centralt problem med hensyn til statsstøtten var, at den ikke var ledsaget af reguleringer, der sikrede investeringer i »nyttig produktion«. Det åbnede op for, at støtten kunne blive brugt til finansspekulationer – med risiko for de samme problemer, som udviklede sig i USA og i andre økonomier.

Kina har også måttet forholde sig til, at efterspørgselen blandt forbrugerne i de vestlige økonomier er faldet. Det problem kan ikke løses af kinesisk statsstøtte.

Behov for hjemmemarked

Det har fået mange i Kina til at indse, at der er behov for at skabe et større hjemmemarked for forbrugsvarer. Det kræver imidlertid højere indkomster, så flere arbejdere kan få råd til at købe produkterne.

Hvis det skal ske, så må regeringen hæve lønningerne. Det ville indebære en ændring af den nuværende situation, hvor lønningernes andel af den samlede velstand er faldende.

David Wessel skrev i Wall Street Journal i juni sidste år, at den ulige fordeling af velstanden fik den herskende elite til at

magt

Strejkende arbejdere blokerer porten til deres virksomhed i Shanghai

investere i mange forskellige typer ejendomme, mens arbejderne måtte kæmpe for at få råd til deres egen bolig.

Det vil altså sige, at mens Kinas vækst i 1980'erne i vid udstrækning har bygget på lave lønninger, så udgør netop dette forhold et problem for den økonomiske udvikling i Kina.

Denne modsigelse kunne man også se med fyringen af Bo Xilai, der som leder af Kinas Kommunistiske Parti i Chongqing-provinsen tit udtrykte sin foragt for de rige og kritiserede planer om en massekampagne for flere privatiseringer.

Outsourcing

Et andet led i udviklingen af »det kinesiske mirakel« er out-sourcingen af arbejde til andre sydøstasiatiske lande, samt de kinesiske

investeringer i landbruget i f.eks. Afrika.

På grund af lønstigninger for nogle grupper af kinesiske arbejdere leder Kina efter lande, hvor de kan skaffe sig billigere arbejdskraft. Dem har de fundet i Malaysia, Vietnam, Filippinerne og måske i Burma.

Behovet for investeringer i landbrug i andre lande kommer samtidig med, at Kinas landbrugsproduktion er gået tilbage. Det hænger sammen med de demografiske forskydninger fra landområder til industriområder som resultat af den øgede efterspørgsel efter arbejdskraft.

Arbejderprotester

Det måske vigtigste og mest spændende led i udviklingen er den kinesiske arbejderbevægelses voksende styrke. I

de seneste 10 år er faglige aktiviteter på arbejdspladser, protester og andre udtryk for social og politisk modstand blevet noget, der jævnlige sker i Kina.

Arbejderprotester begyndte at blive almindelige i de første år af 2000-tallet, efter den økonomiske omstrukturering, der førte til omfattende privatiseringer, fyringer og tiltagende korruption.

Et eksempel var Liaoyang-arbejdernes kamp i 2002 imod korruption. Væksten i den private sektor blev fremmet af manglen på reguleringer, der gjorde det muligt for private firmaer at diktere løn- og arbejdsforhold for de enorme mængder af arbejdere, der flød ind fra landområderne.

Da der begyndte at blive mangel på arbejdskraft i slutningen af årtiet, kom der gang i arbejderne protester mod løn- og arbejdsforhold.

Faglige netværk

Solidariteten begyndte at vokse, og det kom til udtryk gennem netværk mellem arbejderne på de forskellige fabrikker og fælles faglige aktiviteter. Siden 2009 er uroen blandt arbejderne vokset, og alene i 2009 blev der rapporteret om mere end 90.000 hændelser. Der har helt sikkert været flere, eftersom mange ikke er registreret.

Fremgangen for arbejderne kamp skyldtes i høj grad den rolle, som unge arbejdere i mange fremstillingsindustrier har spillet. De unge arbejdere kunne se den velfærdsnedgang, som staten bød dem.

Der har også udviklet sig en bevægelse imod den voksende kløft mellem rig og fattig, gennem formelle og uformelle kanaler.

Disse kampe har sat fokus på behovet for et centralt voldgiftssystem, der kan skabe lighed med hensyn til løn- og arbejdsforhold på tværs af virksomheder og sektorer.

Artiklen blev bragt 29. juli 2012 i den australske ugeavis Green Left Weekly og er oversat af Niels Overgaard Hansen. Mellemrubrikker er indsat af SI.

Flere informationer om arbejderskampe i Kina – se: www.clb.org.hk/en

NY BOG:

Algeriets venner

AF ÅGE SKOVRIND

I juli var det 50 år siden, Algeriet vandt sin selvstændighed efter otte års befrielseskamp.

Derfor passer det fint, at der nu er kommet en lille bog om nogle af de folk i Skandinavien, som var aktive i solidaritetsarbejdet med den algeriske befrielsesbevægelse.

Uafhængigheden blev erklæret 5. juli 1962, få dage efter folkeafstemningen, hvor 99,7 procent af algerierne stemte for Evian-aftalerne, som var indgået mellem den daværende franske præsident Charles de Gaulle og den algeriske befrielsesfront. Men i den algeriske historieskrivning er datoen 1. november 1954 mindst lige så vigtig.

Denne dag startede den væbnede befrielseskamp under ledelse af FLN – Den Algeriske Befrielsesfront. Det var begyndelsen til otte års uhyrt blodig og brutal krig, hvor franskmændene ødelagde 8.000 landsbyer, dræbte omkring en million algeriere, gennemførte systematisk tortur og samtidig havde mere end 500.000 franske soldater udstationeret.

I dag ville den slags uhyrligheder straks blive kendt verden over via internettet og andre medier, og solidaritetsgrupper ville skyde op overalt. Men dengang var det kun et lille mindretal i Frankrig og andre vestlige lande, som protesterede mod den franske undertrykkelse, og endnu færre gjorde noget aktivt for at oplyse om, hvad der foregik, eller at hjælpe algerierne i deres modstand.

Solidaritetsarbejdet

Bogen *Kampen om Algeriet* fortæller historien om de få, der gjorde noget – i Dan-

mark, Sverige og Norge. Tre af disse var Bente Hansen, Poul Møller og nordmanden Egil Hovdenak. De fortalte om deres bidrag til bogen på et møde den 31. maj. Her deltog også bogens forfatter Lars Borking, Algeriets ambassadør samt Mostafa Benyahia, formand for Dansk-Algerisk Venskabsforening, som har udgivet bogen.

Det er en interessant, informativ og velskrevet bog, Lars Borking har lavet. Han fletter på en flot måde de personlige beretninger sammen med en fortælling om, hvad der faktisk skete i Algeriet i løbet af de otte år - og lidt derefter. Han har opsøgt og talt med syv af de aktive fra dengang, fra alle tre lande, og støtter sig i øvrigt på de få skriftlige kilder, der findes om emnet. Særligt skal nævnes et universitetsspeciale fra Roskilde Universitet af Karen Steller Bjerregaard fra 2010. Det lykkes på 78 sider at give et dækkende overblik over det solidaritetsarbejde, der fandt sted i de tre lande – det var som nævnt heller ikke voldsomt meget. Men i alle tre lande blev der dannet Algeriet-komiteer, som lavede oplysning og samlede ind til algeriske flygtninge. Senere hjalp man med støtte til opbygning af den nye selvstændige stat. Tilsyneladende orienterede den norske komite sig især mod arbejderbevægelsen, mens det i Sverige mere var i studentermiljøet, der skete noget. I Danmark eksisterede endda to komiteer. Der var den mere moderate Den Danske Algierkomite, med journalisten Jørgen E. Petersen – senere DR's radiokorrespondent i Frankrig, som en ledende kraft. Og der var den militante gruppe omkring bladet *Algier Frit* (udkom

nov. 1960-april 1961, senere *Internationalt Perspektiv* frem til marts 1962). Der fungerede dog et samarbejde mellem de to grupper.

Trotskisternes rolle

En af grundene til det svage solidaritetsarbejdet var, at de kommunistiske partier, som var langt den stærkeste kraft på venstrefløj, ikke støttede FLN. Dette aspekt omtales dog ikke i bogen.

I Danmark var Poul Møller og hans trotskistiske venner engageret i en særlig form for solidaritetsarbejde. Ud over engagementet omkring bladet *Algier Frit* sendte den trotskistiske gruppe forskellige rør og fjedre til Marokko, hvor FLN havde en våbenfabrik. I mange lande var Fjerde Internationale grupper aktive i støtten til FLN, og Internationale's generalsekretær Michel Pablo, blev efter befrielsen rådgiver for Algeriets første præsident Ben Bella. De danske trotskisters arbejde udgør en central del af bogen (og bygger blandt andet på en artikel i *Socialistisk Information*).

Bogen er en letlæst fortælling om et vigtigt stykke solidaritetsarbejde, som kun de færreste kender til, men som var en forløber for de efterfølgende årtiers solidaritetsbevægelser med Vietnam, Latinamerika og andre kampe i den tredje verden.

Lars Borking: *Kampen om Algeriet*. Udgivet af Dansk-Algerisk Venskabsforening. 78 sider. 150 kroner. Der er lavet en hjemmeside for bogen, hvor den kan bestilles: <http://kampen-om-algeriet.dk>

Ny Marx-biografi falder på et tørt sted

AF ANDREAS STENBERG

» Ny« Karl Marx-biografi er et friskt pust i rækken af biografier og udkommer på et historisk interessant tidspunkt, hvor alle synes at interessere sig for den gamle skægede teoretiker.

Biografien af David McLellan egner sig dog ikke ligefrem til »hængekøjslæsning« eller at blive slugt på badeferien, men er derimod et godt bud på til den, der ønsker studere Marx' liv og den rejse, der førte ham frem til sine teoretiske landvindinger.

Den danske oversættelse udkommer på et historisk spændende tidspunkt. I takt med at tiden går, og den økonomiske situation ikke ser ud til at ændre sig nævneværdigt, synes folk at søge svar på, hvad der nu er blevet tidens store spørgsmål: »Hvorfor kan vi ikke bare få styr på den økonomi?«. Måske lidt paradoksalt har det ledt alverdens borgerlige politikere og kommentatorer på sammenbruddets rand, hvor de har set sig nødsaget til at æde deres gamle stråhat og (gen)læse Karl Marx. Mest bemærkelsesværdigt kan det nævnes, at den tidligere franske præsident Sarkozy stolt lod sig fotografere med næsen dybt begravet i Kapitalen foran et stort pressekorps. Man kan da næsten sige, at de borgerlige begravede Marx, da det gik godt, men at de nu bliver hjemsøgt af hans genfærd.

McLellans biografi er faktisk skrevet i 1976. Det nye er for det første oversættelsen til dansk og for det andet efterskriftet fra 2006, kaldet »arven fra Marx«, hvor McLellans gør status over marxismens aktualitet i det nye årtusinde samt i lyset af

de østeuropæiske regimers fald. Han kommer derved hele den akademiske verdens tilbagevenden til Marx i forkøbet.

Her gemmer der sig flere skarpe formuleringer af Marx' syn på f.eks. vækst, hvor vækst netop spiller den centrale rolle i at frigøre mennesket, således at den til stadighed kan realisere sig selv i stadig større grad, fremfor vækst for vækstens skyld. Et emne som mange »røde« økonomer stadig kæmper med at formulere med de såkaldte »antivæksts«-doktriner. McLellan er begejstret for Marx, og han proklamerer i afsnittet at »[...] vi i dag alle er marxister. Vi har en tilbøjelighed til at anskue mennesket, ikke som isolerede væsner«.

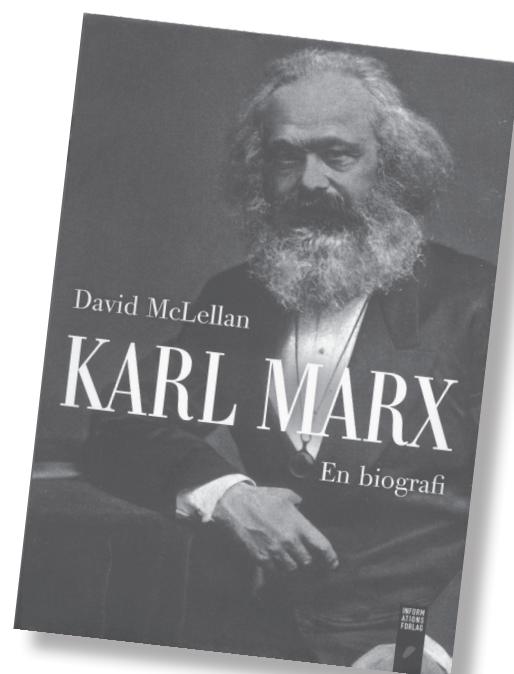
Dette kan forfatteren have ret i, men om fortjenesten udelukkende kan føres tilbage til Marx er måske en kende for optimistisk. At Marx har bidraget væsentligt til dette syn er dog ingen tvivl om.

Derudover skal man dog ikke glemme, at biografien også rummer en levende skildring af Karl Marx' eget liv på højde med f.eks. Francis Wheens biografi om selvsamme person. Beskrivelsen af Marx' fysiske rejse fra barndomshjemmet Trier til de parisiske immigrantmiljøer bliver samtidig en skildring af den dannelsesrejse, hovedpersonen selv må igennem. Det synes, at hvert sted bidrager til at lægge fundamentet for udviklingen. For eksempel påpeger McLellan, at Marx først rigtigt fik øjnene op for klassernes forskelligrettede interesser ved at studere ændring af loven omkring indsamling af tømmer i 1842. At Marx begynder at ændre sin holdning på netop dette tidspunkt bliver kraftigt underbygget ved brug af

flere forskellige kilder. Argumentationen kan til tider godt blive lige lovlig meget af det gode, hvilket ikke nødvendigvis gør bogen dårligere, men blot en bog, som man ikke ligefrem sluger på kort tid.

Af den grund bliver biografien faktisk også mere end blot en biografi, men også en form for bibliografi over de teorier, som tegnede personen Karl Marx. Hvis man vil give sig ud i et mere dybtgående studie af Marx, så tjener denne biografi derfor rigtig godt til både at belyse teorierne, men samtidig også de begivenheder, der har spillet en rolle for udformningen af dem. Dermed bliver det også væsentlig mere levende at læse om disse teorier.

Biografien er dog alt i alt en fantastisk skildring af en af de personligheder, som har været med til at tegne verdenshistorien i det 20. århundrede, og som kommer til at tegne den i det 21. århundrede. Den lægger sig i den mere teoretiske og forklarende ende af Marx-biografierne, hvilket man ikke skal blive skræmt af, hvis man altså søger en veldokumenteret biografi og indføring i Marx.

David McLellan: Karl Marx. Oversat af Claus Bratt Østergaard.
Informations Forlag, 608 sider, 399 kr.

Bogen står i modsætning til de ensidige fortolkninger af Lenin, hvor den russiske revolutionsleder hæves op som person, enten for at dyrke ham eller fordømme ham for dit og dat.

Solidaritet har i maj udgivet bogen »Lenin« af den canadiske forfatter, Lars T. Lih. Bogen bygger på nye studier, der sætter Lenin ind i sammenhæng med såvel den internationale socialistiske arbejderbevægelse som det russiske samfund.

Studierne bygger blandt andet på arkivmaterialer, der blev tilgængelige efter Sovjetunionens sammenbrud i begyndelsen af 1990'erne.

Bogen står i modsætning til de ensidige fortolkninger af Lenin, hvor den russiske revolutionsleder hæves op som person, enten for at dyrke ham eller fordømme ham for dit og dat. Den er et glimrende eksempel på, at tingene skal ses i deres historiske sammenhænge, og på den måde er bogen godt befriet fra, hvad Lenin – ganske uretfærdigt – er blevet udsat for især fra borgerlig, stalinistisk og

anarkistiske sider. Ganske befriende kan der blot læses videre.

Ikke som broderen

Bogen er letlæst og absolut ikke kedelig. Hele Lenins slægt beskrives. Dramatiske begivenheder påvirker den unge Vladimir Iljitj Uljanov, ikke mindst henrettelsen af hans storebror for at deltage i et attentatforsøg mod zaren i 1887.

Henrettelsen af storebror Alexander gjorde selvsagt et voldsomt indtryk på den 17-årige Vladimir Iljits. Den kom også til at påvirke retningen for hans begyndende politisering. Som bogens forfatter skriver: »Vi kan se for os, hvordan Vladimir taler til sin bror, martyren, i vendinger som disse: *Nej, Sasja, vi opnår ikke politisk frihed ved at spille vores liv i meningsløse forsøg på at skræmme regeringen til at komme med indrømmelser. Der er en anden vej: En storslået*

Jagten på historiske

AF SVEND VESTERGAARD JENSEN

national kamp, hvor arbejderne i byerne vil lede det netop opildnede folk. Det kommer til at virke, Sasja! Det er garanteret af den største socialist af dem alle, Karl Marx«.

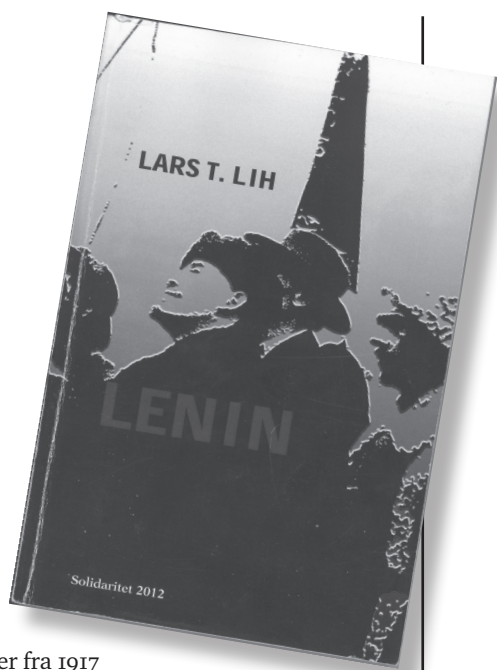
Bogen følger Lenin tæt gennem hele hans liv både personligt og det han skrev, hans politiske analyser og forslag til, »hvad må der gøres«, som også er en bogtitel fra ham.

Lenins vision

Den unge Uljanov analyserede udviklingen af den russiske kapitalisme. Han uddrager følgende i stærkt koncentreret form: »Når fortroppen af denne klasses repræsentanter tilegner sig den videnskabelige socialismes ideer samt forestillingen om den russiske arbejders historiske rolle; når disse ideer vinder større udbredelse; når levedygtige organisationer er blevet skabt af de arbejdere, der transformerer arbejdernes for øjeblikket ukoordinerede økonomiske krig til en målrettet klassekamp, så vil den russiske arbejder, nu ophøjet til leder af alle demokratiske elementer, omstyrte absolutismen og lede det russiske proletariat (side om side med proletariatet i alle lande) gennem åben og direkte politisk kamp til den sejrige kommunistiske revolution«.

Det blev formuleret af Lenin – gengivet koncentreret af forfatteren – i 1894, og var politikken de næste 30 år, det vil sige indtil hans død i 1924. Det betød ikke, at han ikke ændrede på noget af indholdet, f.eks. hans noget abstrakte formel »arbejdernes og bøndernes demokratiske diktatur«. En formel, han fastholdt i en del år. Omfattende studier af bondeklassen – eller rettere klasserne – førte ham væk fra den, ligesom udviklingen i Rusland krævede andre svar.

den Lenin

Med Lenins berømte aprilteser fra 1917 var parolen om arbejdernes og bøndernes demokratiske diktatur droppet i såvel teori som praksis, og han tilsluttede sig nærmest de analyser og formuleringer, som Trotskij kom med efter 1905-revolutionen i bogen »Resultater og fremtidsudsigter«.

Lenin og historiens gang

Som bekendt lykkedes revolutionen i Rusland, men revolutionære opstande og revolutioner andre steder i Europa blev knust. Tilbage stod Rusland, hvor revolutionen overlevede, trods borgerkrig og militære interventioner fra adskillige landes hære. De fejlslagne revolutioner i andre lande fik alvorlig betydning for den russiske revolution.

Lenins bekymring for bolsjevismen i sine sidste sygdomssvækkede år havde tre kilder: Den internationale kapitalisme, den »småborgerlige« bondestand og det »sovjetiske bureaukratis« tvivlsomme loyalitet. Men disse kilder svækkede ikke hans tro på fremtiden.

Alle Lenins vigtigste skrifter omtales i bogen og placeres ind i den sammenhæng, de er skrevet i. Bogen følger hele dramaet i Lenins liv fra lykkelige stunder, over fængslinger til revolutionerne. Bogen er absolut værd at læse, ikke mindst for nye generationer af socialister. Den stiller Lenin på benene og placerer ham som den historiske Lenin.

Lars T. Lih: »Lenin«, Solidaritet, 282 sider, 100 kr.

Nyhed fra Solidaritet

Lars T. Lih: Lenin
280 s., 100 kr. + porto
Bestilling:
vssolidaritet@gmail.com

I denne bog præsenterer Lars T. Lih en letforståelig, loyal, men også en ny forståelse af Lenins tanker og liv. Biografien sætter Lenin ind i en sammenhæng med udviklingen i såvel det russiske samfund, som i den internationale socialistiske bevægelse

Tidligere udgivelser:
Paul Frölich: *Rosa Luxemburg - idé og handling*, 512 s., 200 kr.
Hal Draper (minibog): *Socialismens to ansigter*, 96 s. 20 kr.

Kommende udgivelser:
David McNally: *Den globale krise*
Eagleton: *Derfor havde Marx ret*
Luxemburg: *Fængselsbreve* + lydbog
Wallerstein: *Systemanalyse*
V. Toften-Jørgensen: *Den Glade Tømrer*

VENSTREFLØJENS AFTENSKOLE

GROBUND for alle der vil vide noget mere !

Det danske velfærdssamfund – udvikling eller afvikling
Økonomiens grundteorier og antagelser
Kapitalisme, vækst og bæredygtighed

Markedet truer demokratiet

Karl Marx: "Kapitalen"

Politisk Satire & Gøgl

Landbrugets fremtid

Øko-socialisme

Planøkonomi

Grundloven

40 år med EU

Politiske utopier

Alternativ energi

Medier og journalistik

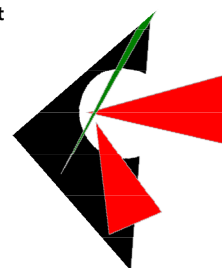
Byøkologi i Cuba og på Christiania

Økosamfund og bæredygtige fællesskaber

Det arabiske forår og den arabiske venstrefløj

Fascismens Italien i historisk og litterær belysning - Italiensk

Økologisk klimavenlig havebrug - Selvforsyning til husbehov

Beskrivelser af vores aftenskolekurser i efteråret 2012
på www.grobund.nu, info@grobund.nu, tel., 22376030

27 DANSKERE I STEGENDE SPANSK SOL

ENDNU EN GANG BLEV DET TID TIL ÅRETS INTERNATIONALE
SOCIALISTISK UNGDOMSLEJR, DER DENNE GANG SAMLEDE 520
SOCIALISTER FRA CA. 15 FORSKELLIGE LANDE.

27 danskere deltog på dette års lejr, placeret i det nordlige Spanien, ikke så langt fra Barcelona. På trods af at lejren går på tur år efter år, var dette sted kendt af enkelte af deltagerne som også havde deltaget på lejren i 2008 – Et meget positivt bekendtskab, da dette sted blandt sine faciliteter også er i besiddelse af en swimmingpool, til stor glæde for blandt andet de danske deltagere.

Foruden den helt praktiske indretning af lejren, var det også en bemærkelsesværdig god oplevelse, at være tilstede i regionen, som har været bærende for de spanske protestbevægelser. Denne placering medførte også en stor andel af deltagere fra den spanske »Indignados« bevægelse, som kunne bidrage ikke bare med deres politiske oplevelser omkring opbygningen af en stor og betydningsfuld bevægelse, men også til det sociale klima om aftenen, med kampsange og en stemning som ligger milevidt fra det vi kender på den danske venstrefløj, men som vakte stor begejstring.

Netop protestbevægelser var et af omdrejningspunkterne på dette års lejr, med konkrete kamperfaringer, fra ikke bare Spanien, men også vores 2 græske

organisationer, fra vores portugisiske kammerater og deres opbygning af en bevægelse mod løsarbejde, med deltagelse af 400.000. Der var også vores tunesiske kammeraters oplevelse og reaktioner på udviklingen efter det arabiske forår.

Selve det politiske program, var opdelt med temaer for hvert enkelt dag: »Gæld, krise og den internationale situation«, »Unge og løsarbejdere«, »kvinder og krisen«, »LGBT og antiracisme«, »Øko-socialistiske strategier mod krisen« og på sidsteden »Strategier for at ændre verden«. Hver enkelt dag var opbygget efter et skema, hvor dagen startede med et skolingsoplæg som fortalte grundlæggende om dagens tema, samt satte nogle teoretiske argumenter på, herefter en workshopsrunde med konkrete emner, eller kamperfaringer og til sidst et fælles forum hvor der blev givet plads til gejsttalere fra de lande som havde erfaringer med konkret arbejde indenfor området.

Netop behovet for at udveksle erfaringer, er om noget blevet større i de forgangne år, med EU for bordenden i uddeling af nedskæringer og med en global kapitalisme i krise, som sætter landene i intern konkurrence om at dumpe lønninger og social velfærd.

På trods af et godt politisk program, var det derfor også til stor glæde for den danske delegation at vi i år, i højere grad end tidligere, fik brugt de formelle og uformelle (baren om aften) tidspunkter til at få diskuteret enkeltvis med kammerater fra hele verden, og udvekslet konkrete erfaringer. Som et godt eksempel på dette, brugte en håndfuld kammerater en af aftenerne på at diskutere opbygning af ungdomsorganisation for Syriza (Grækenland) hvor de ville høre om vores erfaringer med opbygningen af SUF.

Dermed bidrager lejren ikke blot til at knytte personlige venskabsbånd mellem socialister fra forskellige lande, som kan bruges i det politiske arbejde. Men der indhentes også konkrete erfaringer, og inspiration fra andre lande. Her var danskerne i søgelyset i forhold til parlamentarisk strategi og Enhedslistens nuværende position.

Det blev ikke fastsat hvor næste års lejr skulle afholdes, da flere lande bød ind. Men valget står mellem Portugal, Italien og Grækenland – Vi forventer at vide dette i løbet af september/oktober.

Har du yderligere interesse kan du
KONTAKTE SAP på sap@sap-fi.dk